

فيسبوك

ناول

عبدالجميل ممتاز

Ketabton.com

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: فیسبوک

ليکوال: عبدالجمیل ممتاز

aj_mumtaz@yahoo.com

aj.mumtaz32@gmail.com

څېړندوی: مومند څېړندويه ټولنه - جلال اباد

Momand.books@gmail.com برېښنالیک:

ډیزاین چارې: اېملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹۴ - ۲۰۱۵ م

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند څېړندويې ټولنې تخنیکي څانګه

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی - مخابراتو څلورلاری.

ارزیکي: ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی

پکتیکا: علمي کتابپلورنځی

کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی

خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحيمي کتابپلورنځی، لمر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی

هلمند: سیدجمال‌الدین کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی

پکتیا: علمي کتابپلورنځی

غزني: قیومي کتابپلورنځی

دالی

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مینه لري!

دریمه ورځ مې په کراره پرې نښوده، په انگلیسي تورو مې ورته ولیکل:

- .salam

تر ډېره مې په لیکځونه کې سترگې پاتې وې، خو لکه پخوا، هېڅ ځواب یې

رانکړ، ژبه مې واړوله، ومې لیکل:

- ولې ځواب نه راکوې؟ دومره غرور!

خو چاته وايې! په تشه توره لیکځونه (چټ روم) کې ځانته لگیا وم، پیغامونه مې

بیخي ډیر ورکړل. نور له ځانه وشمېدم، له فېسبوک نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بیا سر وربنکاره کړ، کتل مې چې ځواب یې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب ورکوم.

لږ مې تمه پیدا شوه، ورته ومې لیکل:

- بیا نو فېسبوک ته مه راځه!

ځواب یې رانکړ، ور زیاته مې کړه:

- همدومره وه؟

پیغام یې راغی:

- څه؟

- هېڅ، ما ویل نه غواړې راسره چټ وکړې؟

- چټ مې نه خوښیږي، هسې سرخوړی دی.

پوه شوم چې د چټ کولو لېواله ده، ورته ومې لیکل:

- زما هم نه خوښیږي، خو کله کله یو- یو دوست ښه وي.

ځواب يې رانغی، ورزیاته مې کړه:

- بیا هم ستا خوښه.

راته ويي ليکل:

- تاسو د کوم ځای یاست، چېرته اوسېږئ؟

- د کوم ځای باید اوسم؟

- ودې لیدل، هېڅ، وبخښئ، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان یم.

ښایسته ځنډ ووت، پیغام يې رانکړ، ما گوتې ور وړاندې کړې:

- ډېره مغروره یې؟

د لیکلو نخښه يې رابنکاره شوه، گوتې مې د لیکلې پر سر چت کړې، وروسته

يې پیغام راوړسېدل:

- مغروره نه یم، ومې ویل د چټ حوصله نلرم، زیاتره بدې خبرې کوي،

چې زما دا کار نه خوښیږي، همغه پر عمومي پاڼه ملگرتیا بس ده.

- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ویل، ما هم بل پیغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فېسبوک عمومي پاڼې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پاڼه مې تازه

جوړه کړې وه، د گوتو په شمېر څو ملگري راسره ول، یوازې یو څو تکراري

لیکنې او عکسونه مې لیدل.

بیا د هغې پاڼې ته ورغلم، انځور يې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ویل چې

ورته کتلې مې بس. په فوتوشاپ نه و جوړ شوی، بیخي په عادي حالت کې و.

تور لنډ ټیکري کې يې د سپین مخ کاسه بده نه ښکارېده، وینښتان يې ټول شاته

ټومبلي ول، ښه سنگینه راته ښکاره شوه.

وروسته مې فېسبوک بند کړې، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راووپست، کارونه راډېر شول، ان تر مازیگره پورې ايله په هغو پسې ورسېدم. د قبلي خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لوري ته پر دېوال ځوړند و، شل کم څلور بجې وې، مامورين کرار-کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستي پلمه نه وه پاتې، پاڅېدم روان شوم.

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نېبانه يې د نوم په څنگ کې ښکارېدله. ليکخونې ته لارم، پام مې نه و، پر ليکدړه باندې مې گوتې خښې کړلې.

وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای گډوډ انگليسي توري (sghl) راښکاره شول.

ژر مې ژبه واړوله، بيا مې ورته وليکل:

- سلام

لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته يې ځواب راغی:

- עליکم سلام، سهار پخیر.

زړه مې ولگېد، په ځواب کې مې ورته وليکل:

- سهار پخیر، څنگه يې؟

- بڼه يمه، مننه، رښتيا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟

- څنگه عصباني؟

- امنيتي تړون نه لاسليکوي کنه؟

- څه ووايم نو.

بې ځنډه يې وپوښتل:

- ولې، ته سياسي نه يې لکه چې؟
- سياست مې نه خوښېږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، گنې سياسي نه راته ښکارېږي.
- عجیبه ده، زه سياسي يم!
- سياست خو انساني اړیکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بيخي ډير.

ويې ليکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بيا خو بده ده، آخر يو محصل يې.
- منم يې، خو لمړی بايد انسانان يو بل درک کړي! وروسته بيا نورې مسألې.
- څه ووايم نو، هر څه اوس په درک کې دي.
- خندا راغله، پوه شوم، چې دليل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.

ورته ومې ليکل:

- ما وېل، که سياست ته لار شو، بيا خو زه او ته دوستان نشو کيدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بيا دې پيل وکړ.
- د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک يې ونه لگېد، پر ليکدړه مې گوتې کېښودې:

- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ يې يوازې انسانيت مهم دی.

د ليکلو نښانه يې را ښکاره شوه، پيغام يې راوړسېد:

- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم يې وطن، دواړه بايد سرلورې وي، پوهيږې موږ ايراني ډېره سختي گالو، خو د وطن له

سياست او جغرافيې نه لاس ناخلو، افغانستان هم يو مظلوم هېواد دی،

خلک يې بايد د تبعيض پر وړاندې ډېر ټينگ وي.

خبرې يې زما د زړه زنگ لېرې کړ، تر څو مې څه ليکل، چې بل پيغام يې راغی:

- ته هم بڼه نظر لرې، زما همنظره يې، خوشحاله شوم.

- مننه.

ورزياته مې کړه:

- که يو څه درته ووايم، خفه کېږې نه؟

- نه، ولې خفه شم.

- وگوره، زموږ افغانستان تل د پرديو بنکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ

او کله يې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ايران هم دی.

- نه، دا نه منم.

بيا يې وليکل:

- هيڅکله يې نشم منلی.

په زړه کې مې را وگرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښمانه

شوم. غوښتل مې په يو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بيا يې راته وليکل:

- ايران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي،

زموږ د هېواد په گټه دی، د تاريخ په لړ کې ايران له چا سره بد نه دي

کړي، ويې منه.

زه يې له خفه کېدو ووبرېدم، ما ويل چې رانه خفه نه شي، گنې ډېر څه مې ورته

لرل.

د هغې نظر مې تأييد کړ، خو ورسره مې خپل فکري حيثيت هم ټيټ را نه ووست:

- سمه ده منم يې، خو کله کله يې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان

غلی نه دی پريښی.

- دا خو طبعي ده، ستاسو دولت هم شايد همداسې وکړي.
- هو نو.
- بيا نو ولې ايران خپل دښمن گڼي؟ دليل يې؟
غلي شوم، بل پيغام يې راغی:
- ولې، درويشه؟
مجبور يې کړم، ورته ومې ليکل:
- دا اوس خو يې منې، چې امريکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان نارامه کوي.
- دا په کوم دليل؟
وگوره، پخوا د طالبانو سرسختی دښمن ايران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو بايد دا نه وای منلې چې ناټو افغانستان ته درشي، تر اوسه يې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني يې درڅخه يوورله.
په مغزو کې مې کړنگ شو، په چورت کې يې بوتلم، کاته مې چې بيا يې د پيغام زنگ وټنگېد:
- درويشه!
- ژر مې پر ليکلېره گوتې ورکېښودې:
- افغانانو هېڅ وخت ناټو يا نور نه دي راغونښتي، نه يې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فريب ورباندې ټپل کيږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.
- ځواب يې رانکړ، تم شوم ورته، خو بيا هم غلې پاتې وه، ورته ومې ليکل:
- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوراوه!
دستي يې پيغام راغی:

- نه، هیله کوم.
- زیاته یې کړه:
- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وکړئ ان شأ الله.
- هو، ان شأ الله، خدای مهربان دی.
- خند ووت، خو ډېر نه، وروسته یې د لیکلو نښانه را ښکاره شوه. پیغام یې راغی:
- یو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ایران خپل دښمن گڼی که دوست؟
- ورته ومې خندل، سمدستي یې راته ولیکل:
- ووايه نو!
- آیا گاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لکه عرب چې ایران سره دي.
- دا خبره یې لږ په لهجوي ډول لیکلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فکر ورباندې کاوه، بل پیغام یې راکړ:
- راته ودې نه ویل، هله ژر شه نو، ځمه کار لم.
- خو درته ومې ویل.
- نه، سم راته ووايه، دوست که دښمن؟
- عجیب انسان سره گیر راغلم، ایران مې تر دا اوسه هم نه خوښیږي، خو هغې ته مې نشوی ویلی، څنگه مې کړي وای، له ناچاری مې ورته ولیکل:
- د ورونو تر منځ خواره او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ایران کې میلیونونه افغانان اوسېږي.
- خو دغسې یې نه منله، دا ځل یې په جدي توگه پوښتنه وکړه:
- بلاخره افغانان ایران ته دوست وایي که دښمن؟

سترگې مې پټې کړې ورته ومې ليکل:

- دوست.

- مننه، پوهېدم چې دوست يې گڼئ.

زما د خولې خوند يې را بد کړ؛ ایرانی نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدل، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وويله، گڼې خدای که مې په عمر دغسې ويلي وای.

هغه په ليکلو بوخته وه، وروسته يې پيغام رابښکاره شو:

- هو، ایران او افغانستان وروڼه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسېږي او مالي وضعیت يې هم تر ايرانيانو ښه دی، خواریکښ خلک دي. خو ايرانيان تنبلان دي ډير.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غيبت ورته پيل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به يې هېواد په دا حال نه و.

ويې ليکل:

- دغسې نه ده، پوهېږې! زه همدا اوس نشم کولی، يو کور ځانته واخلم، خو يو افغانی يې په اسانه کولی شي، پيسې ډېرې لري او دا يې د زحمت پایله ده.

د ځان سره مې وويل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې ليکل:

- خو د وطن په هکله يې اراده کمزورې ده.

- فقط همدا يې بدي ده، پر خپل وطن باندي زړه نه سوځوي، فکر کوي چې يوازې د کار کولو او گټلو لپاره پيدا دي بس.

- هو، فقط د خپلو گټو لپاره.

- ودې ليدل، چې نظريات مو يو شان دي.

زیاته یې کره:

- ایرانیان وایي: لمړی هېواد بیا مور، خو افغانان بیا وایي: لمړی زما بنځه او بچیان، بیا هېواد.

ورته ومې خندل:

- ههههه، هو والله، رښتیا وایې.
- خوشحاله یم، چې نظریات مو سره یو دي.
- زه هم.

وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې راته ولیکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- سترې مې کرې، وبخښه!
- هیله کوم.
- پر ځان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د مېز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لگېد، بېرته سیوري ته شوم، لږ شیبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښی. خوا ته مې مخ واړاوه، شیر خپل هدور لاس راته نیولی و، لاس مې ور وړاندې کړ، ډېر سخت یې ټینګ کېکاږه، راته ویې خوږاوه، وروسته یې په خدا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غیرته مې نه ورته وویل، لاس یې راخوشې کړ، خدا یې لا نه وه تمامه، ویې ویل:

- ياره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناخوانه يې.

ورته ومې ويل:

- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟

سترگې يې په گريوان کې ولوبدې، خو ژر يې بېرته راپورته کړې:

- ته اوس گيلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟

- هو، راځه همدا اوس يې درکړم.

خوله يې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې توکې يې کولې، خو ما ورباندې رښتيا کړه.

بيا مې غږ پرې وکړ:

- راځه کنه!

- همدا اوس؟

- هو نو، څه وخت؟

ويې خندل:

- دغه ته وايي د مجلې مدير، درځه.

اشپزه مو راضيه نومېده، خو مور په خاله پېژندله، نن يې مکروني او لوييا تيار کړي ول، چکه هم ورباندې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډير خوشبېرې، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تيرېږي.

دسترخوان ته کښېناستم، ورته ولگېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنگاوه، وروسته د لمانځه په نيت پاڅېدم، تر څو بېرته راتلم، يوې بجې نه شو دقيقې اوښتې وې.

کمپیوټر ته وروگرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شین خراغ یې گول و، د موس (مورک) خرڅکی مې ډېر بښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راوتم. تر مازیگره مې درې ځله سر وربښکاره کړ، د هغې خراغ همغسې گول و، رخصتي شوه، کور ته لاړم.

اته بجې وې، د شعبي ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له یوې مخې مې یو یو غېرې ته راجوختاوه، کېناستلو، کیک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله ټولو ته د شنه چای ډکې پیالې کېښودې. مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر یادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت یې تېری وم. نگین لانه وه راغلي، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر گن کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

نېه نیمې بجې شوې، بیا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه بښکارېدله، زړه مې ولگېد، لکه د ستړي په شان مې غټه ساه واخیسته، پر لیکدړه (کیبورډ) مې گوتې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخیر.

لږ شېبه پس یې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلي.

- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- غیرحاضري مې اوږده نه وه؟

- يعنې څه؟
- حيران شوم، چې اوس څه ورته ووايم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووايم، خو پرې بې نښودم.
- بيا بې پوښتنه وکړه:
- پوهه نشوم، څه دې ويل؟
- هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې ليکل:
- د اختر ورځې وې، فېسبوک ته رانغلم.
- بڼه، لوی اختر يادوې.
- هو.
- بڼه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پانه کې مبارکي ويلې وه.
- مننه.
- د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سيزده بدر⁽¹⁾ څخه، ځکه مې ځان غلی نيولی و.
- د هغې له خوا پيغام رانغی، ما ورته وليکل:
- تاسو هم په همدې نيټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هيله کوم.
- د ځان سره مې له خجالته شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې ليکل:
- تا ته هم مبارکي وایم.
- مننه درویش جانه.

¹ سيزده بدر: د ايرانيانو اختر دی، چې د هر نوي کال ديارلس ورځې نمانځي او له کورنو بهر وځي ميلې کوي.

موضوع مې په بله واروله:

- ننگين! خو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وكړې، خو يو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنگه دې خوښه ده؟
- سمه ده، ولې نه.

زياته يې كړه:

- زه خو د كور ښځه يم.
- ومي نه منله، ما ويل توكه كوي.

بيا يې وليكل:

- او يوه څلور كسيزه كورنۍ يوو. مېړه، زه، يو زوی او يوه لور مې.
- توکه مې وگڼله، ما وېل تر اوسه کله کومې نجلۍ د ځان په اړه رښتيا ويلي، چې دا به يې ووايي، بايزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته وليکل:
- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ژوندی اوسې.
- بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:
- کله دې افغانستان ليدلی؟
- نه.
- غواړې چې ويې وينې؟
- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی ليدلی، بل خو پرېږده.
- ومي خندل، بيا مې وپوښتل:
- د ايران د کوم ښار يې؟
- د تهران.
- ډېر ښه، زه يو وخت ايران ته درغلی وم، ان څو کاله وړاندې.
- ونه ځنډېده، ويې پوښتل:

- كوم ښار ته، هغه وخت شو کلن وي؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ يا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډيرې پستې به دې خوړلې وي؟
- هو خامخا.
- افرين، گټه به يې ښه وه که څنگه؟ ښار يې څنگه و؟
په صفتونو ورته سر شوم:
- ډېر ښايسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه يې سم نه پوهېدم.
ويې خندل:
- هههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.
- زه غلی شوم، ما ويل اوس بايد ايراني پارسي هم زده کړم نو.
د هغې بل پيغام راغی:
- ښه نو له ايرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو يې بيخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ايران دې خوښ دی، زمور خلک ډېر
خواخوړي دي.
- ځواب مې ورنکړ، هغې زياته کړه:
- درویش جان، معلومېږي چې عاطفي انسان يې، خوشحاله يم.
- مننه، تاسو هم مهربانه ياست.
- درويشه! ته اوس شو کلن يې؟
- د دروازې غږ سره مې له کمپيوټر نه سترگې پورته کړې، ريس شعبي ته رانوت:
راځه چې ځو!

غوصه هم راغله، خو څه مې نشوای کولی.

هغې ته مې همدومره وليکل:

- زه بېرته راځم.

رييس هم عجب سړی و، سړی يې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت يې همدغسې غږ کاوه .

ايله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، يو سيمينار و، د غرمې ډوډۍ يې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رييس ډېر راته وويل، خو ما سترگې بدې کړې، ترې راووتم.

په پټه خوله شعبي ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وويل، ډېر وږی شوی وم، فېسبوك ته مې هم ډېره بېړه وه، لمړی مې فېسبوك خلاص کړ، زړه مې ډېر درېدل، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د ليکخونې څراغ يې روښانه و.

ورته ومې ليکل:

- نگین، بخښنه غواړم، يو ضروري کار و.

شېبه وروسته يې ځواب راکړ:

- ډېر ناڅاپي لارې، چې خيريت وي؟

- يو کار راته پيدا شو.

- بڼه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عين حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، بڼه اوس څه ورته وليکم؟ خو زيات يې چورت وهلو ته پرې نښودم، ويې پوښتل:

- درويشه، د عمر دې ونه ويل، څو کلن يې؟

۲۷ -

هغه وځنډېده، زما فکر وټخنېد، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟

- څه دقيق نه و؟

- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.

- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.

- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خدا سره مې ورته وليکل:

- ههههه، ژر انديښمنه کيرې!

- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟

- نه.

- ښه نو گوره، مخکې تال له مانه د عمر پوښتل کنه؟

- هو.

- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.

- هو.

- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې گواکې باور دې ونشو،

نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنگه.

- اووه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شې د کمپیوټر له شا نه راته ووايې ۲۰ کلن، نو د چا یې څه، ډېری دروغ وايي، خو زه تل هڅه کوم رښتیا ووايم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وینم.
- نځین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه ځنډېدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووايه، څو کلنه یې؟

۴۰ -

زړه مې کښته وښوېد، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس یې ورباندې دغه شاهدي نه وبله، له رنگه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وايي به، اوس لا وختي دی، ورو ورو به هر څه رښتیا ووايي.

بل پیغام یې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره یې پخپله راواخيسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هېڅ باک مې ورباندې رانه وور. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لگېدې. هغې غږ راباندې وکړ:

- درويشه!

نور ونه ځنډېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولری.

- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان

لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنگه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه یم.

- سم ووايه، اړيکه شکوې؟
 - نه.
 - ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
 - فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ويلې.
- ايله چې ويې خندل:
- هههههه، ښه دوست يې.
- سمدستي يې بل پيغام راغی:
- ښه نو، درويشه! په ايراني هنرمندانو کې دې کوم يو خوښېږي؟
- څه به مې ورته ويل؟ ما تر اوسه ايراني سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم يوازې د راډيو له لارې. د ځينو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته وليکل:
- گوگوش، منصور او يو بل هم دی، نوم يې اوس رانه هېر شو.
 - په ايران کې دننه، سندرغاړي اورې؟
- ونه پوهېدم، ورته ومې ليکل:
- يعنې؟
- هغه چې په ايران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه اميري، رضا يزداني، يراحي او
- ما هم همدغه يو نوم ورته ياداوه، خو مخکې مې له ياده وتلی و، ورته ومې ليکل:
- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM راډيو گانو کې ايراني سندرې ډېرې خپريږي.
 - بيا نو د تهران راډيو غرمڼی. فرمايشي سندرې واوړه، ښې سندرې دي.
 - سمه ده.

بنايسته ځنډ ووت، د ليکلرې تنۍ په کراره شوې، نه هغې څه ليکل او نه هم زما د فکر ځولۍ کې څه رابرسېره کېدل.

خو ځنډ ډير اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په کور کې يې، که دنده لرې؟
- اوس په کور کې يم، د ملا عمليات مې کړې، دا څلور مياشتې کيږي.
- اوه خدايه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعايت يې نه لرم، سبا ته غواړم د کوټو پردې ووينم.
- نه نو، تاوان درته کوي.
- نو څه وکړم، همداسې خو يې نشم پرېښوولی.
- بيا هم لږ احتياط ښه دی.
- سمه ده گرانه، هڅه کوم، مننه.

نن تر ټولو مخکې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نيمې شعبې ته لمر رالويدلی و، زما د مېز پر نيمايي برخه هم لمر پروت و، دوږې اوچته پرې ښکارېدلې، کړکۍ ته مې پام شو، بېگا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، کمپيوټر مې چالان کړ، ما اوس له فېسبوک پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوک خلاص کړ.

لمړی مې د ننگين لنډه ليکنه سترگو ته شوه، له نيتې يې برېښېده چې د شپې يې خپره کړې وه، ليکلي يې ول: (چانس فقط يو ځل د چا وره ته راځي، ټکوي يې. خو بدچانسي، هم پر زنگ باندې گوته ټينگوي او هم د وره کيلي ورسره وي).

ليکنې يې خوندي راکړ، خوښه مې کړه، لاندې مې ورته وليکل: (چانس بايد وپالو، چې بدچانسي رانشي).

- لږ ځنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.
- ماسپېنين و، هغه رابنکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته وليکل:
- سلام ماسپېنين پخیر.
 - ځواب يې راغی:
 - سلام، د کمپيوټر کيبورډ مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.
 - لوبې به دې ورسره کړې وي.
 - لږ وځنډېده، وروسته يې راته وليکل:
 - پوهه نشوم.
 - خبره مې واروله:
 - ناروغي دې ښه ده اوس؟
 - مننه، ښه ده.
 - څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنگه ده؟
 - ټول ښه دي، مننه.
 - نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور يې راغبروم، ورته ومې ليکل:
 - فکر کوم، نن سترې يې؟
 - نه، تازه کمپيوټر ته کښيناستم، ولې سترې درته ایسم.
 - شاید، ما خو همداسې فکر وکړ.
 - دا ځل هغې خبره واروله:
 - ښه دا ووايه، زما ليکنې هم خوښوې، که يوازې چټ کې راسره يې؟
 - ومې خندل:
 - خوښوم يې، وروسته يې بيا وگوره.
 - مننه.

خبرې رانه هېرې شوې، حيران وم چې څه ورته ووايم، وځنډيدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې ليکل.

- وبخښه، نن زما انټرنټ سم کار نکوي.

سمدستي يوه خبره را په ياد شوه، پر کيبورډ مې گوتې کېښودې:

- هو رښتيا، کيدی شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب

شي، که ايران ته درشم، بيا درسره ليدی شم؟

- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟

- خلک وايي، که نړيوال ځواکونه ووځي، بيا به همغسې کورنۍ جگړې

ونښلي.

- څه ووايم نو، رښتيا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې يوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وگرځوم.

- نه، اصلاً دروغ نشم ويلی، ما تر اوسه لا ايران سم نه دی ليدلی،

افغانستان خو ډېر لېرې دی.

- ټوکه مې وکړه، زه او ايران ډېره لېرې خبره ده.

پيغام يې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راگرځېده، حيران وم

چې څه ورته ووايم؟

طاقت مې ونشو، ما ويل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته

ومې ليکل:

- کوم خواړه دې خوښېږي؟

- فرق نه کوي.

- رښتيا، پر ما يې هم فرق نشته.

ونه ځنډېدله، ويې ليکل:

- درويشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.
زياته يې كړه:
- اول وايې، ايران ته درشم، ودې وينم، بيا وايې، كومه غذا دې خوښېږي، دا يوه تر بله څه تړاو لري؟
- ههههه، يعنې يو تر بله تړلې خبرې وكړم.
په غوصه شوه، ويې ليكل:
- نه، اوس د خداى پامان، زه دې مسخره كړم.
- ننگين، هدف مې دا نه و.
بيا مې ورته وليكل:
- ته مې نه مسخره كولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.
لاړه مروړه شوه، ډېر نور پيغامونه مې وركړل، خو ځواب يې رانكړ.
ښايسته ځنډ ووت، وروسته مې بيا عذرونه ورته پيل كړل، كتل مې چې د ليكلو
ښانه يې ښكاره شوه، پيغام يې راغى:
- درويشه! بس دى نو، خبره نوره هم وړانيزي، نن همدومره كافي ده.
نوره مې ورسره اوږده نكړه، يو څو دقيقې په فېسبوك كې وم، وروسته په تاخت
(منډه) ترې راووتم.
- مازيگر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو بېل و، تك شين و، هغسې
رنگ بل كاستر نه درلود.
- خو تنه مامورين تر ما مخكې موټر كې ناست ول، په سياست كې غږېدل، له ما
پرته نورو ټولو په بحث كې گډون كاوه، ښه يا بده، خو يوه خبره يې ورشړله. چا
امريكا ملامتاوه، چا انگليس او چا نور؛ خو زياترو بيا ايران او پاكستان ته گوته
نيوله.

ما د موټر سیتونو ته کتل، نوي پوښونه یې ورکړي ول، خو رنگ یې دومره ښه نه و، تک شین و لکه د موټر په شان، ډیر ژر خیرنېدل.

له وروستي سیت نه غږ را پورته شو. ایران یې یاد کړ، کنځا او ناتارې یې تر خولې ورته ووتې.

ما شاته وړ وکتل، خو هغه لا هم گډ و، مهین زیر بریتونه یې د شونډې پر سر بل ډول ښورېدل:

- ایران زموږ فرهنگي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امریکا دښمن، انگلیس دښمن، پاکستان او ایران دښمنان. پوهېږې دا

ولې؟

هغه غلی و، ما ورزیاته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه یوو پوهېدلي.

د هغه برېتونه بیا کاره واړه شول:

- څه څه، په دې خبرو پسې مه گرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه یې ځای و، بې ځنډه مې ورته وویل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی

زده، ته بیا د مسلماني خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ وړ واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه لیدلي؟

زما دا خبره تور توپک شوه، سړی اوچته پاڅېد، گوزار یې کاوه، خو زه له مخکې نه ورته ولاړ وم.

نن سهار يو څه کارونه ول، ايله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، گل گل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوبښدل، يو تش لايک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ويل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې ليکخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې يې لتي نه کوله.

جوړ پخير، ته ښه يې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه ليکواله يې؟

- څنگه؟

- ډېرې ښې ليکنې څرې، کله کله ان فلسفي هم.

- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

- رښتيا پرون ستا يو ملگري د حميد سيال په نوم د ملگرتيا غوښتنه وکړه،

ملگري مې کړ، خو نن مې بېرته انفرنډ کړ.

- ولې؟

- مطالب يې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته

کړی و.

خدا راغله، د حميد سيال شيخې زما سترگو ته لکه (سيخه) ودرېده، خو څه ښه

شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې يې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال.

دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه يې بيخي په تنگ کړی وم.

ورته ومې ليکل:

- هو، هغه مې ملگری دی.
- خه یې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:
- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟
- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولگرد دی، خو چې ته مې هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.
- په اولگرد یې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:
- اولگرد خه یې؟
- وبخښه، تاپیی خطا وه، کرد یادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.
- هغه وځنډېده، بیا مې ترې وپوښتل:
- ودې نه ویل راته، ته لیکوالي هم کوې؟
- نه.
- مگر ښې لیکنې کوې.
- هېڅ یې ونه ویل، خبره یې واړوله:
- د ځان دې ووايه، واده دې کړی، خه وظیفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.
- راته ویې لیکل:
- ټول پرلپسې ووايه، خه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.
- ورزیاته مې کړه:
- او دیوې مجلې مدیر یم.

- آفرين ډېر ښه، بيا نو فرهنگي يې، د افغانستان راتلونکي به تاسو سموي.
- ډېره مننه، هو د خيره.

ويې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را گډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انگړ کې راوگرځېدم، فضا پاکه وه، د انگړ پر سېمتين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبي ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې گرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبي ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نگين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- ويخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته گوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

نن سهار يو څه کارونه ول، ايله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، گل گل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، يو تش لايک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ويل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې ليکخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې. طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې يې لتي نه کوله.

جوړ پخير، ته ښه يې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه ليکواله يې؟

- څنگه؟

- ډېرې ښې ليکنې څرې، کله کله ان فلسفي هم.

- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

- رښتيا پرون ستا يو ملگري د حميد سيال په نوم د ملگرتيا غوښتنه وکړه،

ملگری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرنېد کړ.

- ولې؟

- مطالب يې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته

کړی و.

خدا راغله، د حميد سيال شيخې زما سترگو ته لکه (سيخه) ودرېده، خو څه ښه

شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې يې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال.

دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه يې بيخي په تنگ کړی وم.

ورته ومې ليکل:

- هو، هغه مې ملگری دی.

څه يې ونه ليکل، ورزياته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږي؟

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولگرد دی، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.
 - په اولگرد بې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:
 - اولگرد څه بېي؟
 - وبخښه، تاييې خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
 - ښه ښه، پوه شوم.
 - هغه وځنډېده، بيا مې ترې وپوښتل:
 - ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
 - نه.
 - مگر ښې ليکنې کوې.
 - هېڅ بې ونه ويل، خبره بې واروله:
 - د ځان دې ووايه، واده دې کړې، څه وظيفه لرې؟
 - هو، واده مې کړې.
 - ښه نور؟
 - دولتي دنده لرم.
 - راته ويې ليکل:
 - ټول پرلپسې ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او....
 - دوه اولادونه مې دي.
 - ورزياته مې کړه:
 - او د يوې مجلې مدير يم.
 - آفرين ډېر ښه، بيا نو فرهنگي بېي، د افغانستان راتلونکي به تاسو سموي.
 - ډېره مننه، هو د خيره.
- ويې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را گډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انگرې کې راوگرځېدم، فضا پاکه وه، د انگرې پر سېمټين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبي ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې گرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبي ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نگين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- ويځېنه، انټرنټ خراب شوی و.

- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته گوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره اندېښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نېبانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخیر.

هغه هم ونه ځنډيدله، ځواب يې راکړ:

- سهار پخیر.
- پرون مې انټرنېټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
- هېڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختیار کې خو نه دی.
- هو ولا، رښتیا هم.
- لږ وځنډېدم، وروسته مې خبره واپوله:
- نگین یوه پوښتنه؟
- مهرباني.
- چې خفه نشې.
- نه، ووايه! ولې خفه کېږم.
- دا تصویر دې خپل دی؟

ځواب يې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وایم.
- نو؟
- ما ویل چې زیاتره ښځې خپل عکسونه نه رډي.
- نه نه، خپل مې دی.
- نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:
- ډېر ښایسته، واقعاً ښکلې تصویر دې دی.
- مننه.
- رښتیا درته وایم، طبیعي ښکلا پکې ده، بیخي ډېر ښایسته دی.
- مننه.

- ماشأ الله، اصلاً ته ښايسته يې.
- اوه گرانه، مننه مننه او مننه.
- خندا راغله، اصلاً نورې خبرې رانه هېرې شوې وې، ځكه مې د هغې توصيف ته ساه هم وانخيسته.
- چورت يووړم، چې څه ورته وليكم؟
- وروسته د هغې پيغام راغی:
- څه شوې، ویده شوې؟
- ههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نوزه به ځم.
- نه نه.
- ورته ومې ليكل:
- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدايزده څه څه ليكم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.
- ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بيا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنگه يې ورته ووايم. کاته مې د هغې بل پيغام راغی:
- رښتيا، که ستا مېرمن وپوهېږي چې ته ماسره چټ کوي، هغه نه خفه کيږي؟
- حيران يې کړم، ورته ومې ليكل:
- جالبه پوښتنه، شايد خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې يې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته يې؟
- د مازيگر تر ۴ پورې.

- بنه ده، وخت لا شته.

بيا يې وپوښتل:

- بنه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ويل اوس يې ورسره گز کړه.

ورته ومې ليکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.

- خو زه غواړم پوهه شم.

- راځه اول ته ووايه، ستا خاوند خفه کيږي؟

ژر يې ځواب راغی:

- داسې به ووايم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کېږې؟

- سخت خفه کيږم، خدايزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.

- او مېرمن دې؟

- هغه هم خامخا خفه کيږي.

- بنه نو البته بد کار دی، مور يې هم بايد ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هېڅ نه درلودل. هک حيران يې کړم.

پيغام يې رابښکاره شو:

- درویش جان، خفه شوې؟

- نه.

- بنه نو راځه يوه بله خبره راواخلو، راضي يې؟

- هو راضي يم.

ويې ليکل:

- غواړې چې بيا ايران ته راشې؟

- هو، ما خو درته ويلي چې که حالت خراب شو درځم.

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
 - پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
 - يعنې يوازې امنيت په نړۍ کې ارزښت لري.
- هغه په ليکلو بوخته وه، زه تم شوم، شيبه وروسته يې پيغام راوړسېد:
- رښتيا، بيا هم بې پيلوټه الوتکو افغانان وژلي دي؟
 - هو، زياتره يې ښخې او ماشومان دي.
 - ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.
- دا وخت مې سترگې له کمپيوټر نه واړولې، د ميز پر سر يو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسليک کړ، د مجلې په اړه و، يوه دقيقه وخت به يې نيولی وي، بېرته فېسبوک ته شوم.
- د هغې پيغام راغلی و:
- بيا نو د خپلې کورنۍ سره ايران ته راځه.
 - ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
 - ولې؟
 - مور هلته نه پرېږدي.
 - د ايران دولت يادوې؟
 - هو.
 - ښه نو په دې کې زه څه نشم ویلی، خو ته هونښيار اوسېږه، که حالت خراب شو، يو ښه تصميم ونيسه.
 - سمه ده، مننه.
- لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وويست، هېڅ مې ورته ونه ليکل، نه پوهېږم څو دقيقې به وتلې وې، چې پيغام يې رابښکاره شو:
- مېړه مې راغی، ژر بېرته لاړ، ويل يې ماښام راځم.

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له توکو راته وايي، ورته ومې ليکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شايد پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعايت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په ليدلو مې زړه وتخېد، صبر مې ونشو، ورته ومې ليکل:

- که عشقي خبرې وکړې بيا هغه خفه کيږي؟
 - هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
 - ډېره بڼه ده. افرين.
- خو ځله يې د ليکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بلاخره پيغام يې راغی:

- بڼه درويشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوبڼه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خدای پامان.
- الله دې مل.

سه شنبه وه، نن يې شو ليکنې پرلپسې ځړولې وې، يوه يې ډېره خوندوره وه، ليکلي يې ول: (له ځينو نه بايد خفه نشو، ځکه يوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې يې هم هېڅ نشته).

خو هغه لا په فېسبوک کې نه ښکارېدل، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د ليکنو ايډيټ و، زيات مې پر خپلو همکارانو وويشه، لږ راته پاتې شو.

تر لس نیمو بجو پورې مې پانې مخ ته نیولې وې، ډیرې مې وکتلې، خو وروستی هغه یې نه کېدې، نور یې زړه را په تنگ کړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لږ ورته تم شوم، ما ویل ودرېره چې هغه نن هم راته سلام کوي کنه؟ بنایسته ځنډ ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه لیدل.

بې صبره شوم:

- باور وکړه چې ودې وینم، خامخا باید سلام درته وکړم.

سمدستي یې ځواب راغی:

- سلام دوسته.

- علیکم، څنگه یې؟

- شکر ښه یمه.

زیاته یې کړه:

- ویخښه، یو امریکایي فلم مې کوت.

- او، لکه چې مزاحم شوم؟

- نه نه، مزاحم به ولې یې، فلم هر وخت کتلی شم.

- مننه.

د دې د لیکنو په اړه مې ورته ولیکل:

- نن مې ستا لیکنې ولیدې، ډېرې ښکلې وې.

- ډېره مننه.

- هیله کوم.

بیا مې په پارسي ورته ولیکل:

- قابل نداره.

ورزیاته مې کړه:

- سم مې وويل؟
 - هو، ستا هر ټولې خبرې سمې دي.
- ومې خندل:
- مننه، ما ويل که په خبرو کې مې تېروتنه کېده راته وايه، په پارسي زيات نه پوهېږم.
 - په سترگو.
- دا وخت د فېسبوک پر پاڼه يو انځور راښکاره شو، يوه ښځه د سپرک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب يوه څنډه يې باد پورته کړې او ښځه هڅه کوي، بېرته يې ښکته کړي، جالب عکس و. ما ته هم موضوع پيدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:
- نگين! په ايران کې ښځې بې حجاب له کوره نه راوځي. فرهنگ مو همداسې دی، که قانون اجازه نه درکوي؟
 - ايرانيان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
 - منم يې درسره.
- ورزياته مې کړه:
- په افغانستان کې حکومت کوم اجبار نه دی کړی، خو خپل ناوړه کلتور يې ځوروي.
 - هو، خپل فرهنگ يې د هغوی پښې او لاسونه ورتړلي، نارينه يې سختگيره دي چې دا ډېره بده ده.
- زياته يې کړله:
- د خپل فکر په خلاف، ټولني سره همونگي ښه کار نه دی.
 - نو دا خلک ولې وايي، چې (خود را با جامعه بساز).
 - نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپير همدا دی، ايرانيان هېڅکله جوړښت نه کوي، خرابوي يې او بيا يې له سره جوړوي.

پرې بې نښودم چې پيغام ورکړم، خبره يې وغځوله:

- زه ستاسو په ولسي جرگه کې وينم، يوازې څو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړي، د هغوی خبرې سمې نه اوري، ځکه چې ستاسو نارينه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.

- هو، دا وطن زياتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پيل کړې، ډېر کار يې کړی او کوي يې.

- هو ان شاءالله، تاسو ليکولان بايد لږ آزاد فکر ولری، يو بل مه تکوی، ښه مطالب وليکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.

- ښه خبره کوي، مننه.

لږ وځنډېدل، وروسته يې راته وليکل:

- ماته لږ کار پيدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.

- سمه ده.

تر مازيگره پورې مې څو ځله فېسبوک ته سر ور ښکاره کړ، رانغله.

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترگې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ويل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاخکي تېز شول، د زمکې خټې راوالتې، د بوټونو تور رنگ ورسره برگ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، گامونه مې گړندي کړل. يوه کړس خندا زما په غوږو راننوته، آشنا غونډې وه، خو بيا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخيسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېوه!

ور ومې کتل، باسط او سبجان راپسې ول، د رييس سکرتران. هملته لنډ د موټر پارکينگ ته ورتاو شوم، سر يې پټ و، د باران خاشکو پر وسپنيز بام باندې بې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راورسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچيش! دې ورځو کې ډېر لېرې گرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سبجان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، ميين غونډې ښکارې، دا خو ورځې بيخي گوښه گرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ويلي که څنگه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جينگې شوې، دريواره روان شوو، وړاندې د حملې موټرونه ولاړ ول، هغوی ځانگړی موټر درلود، ډير يې راته وويل، چې ورسره وڅيژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د بنيسنې خواته کيناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټر پر بام يې د تيزوالي غږ ښه احساسېد، پر سيمتين غولي باندې اوبه زياتيدلې، بهر هوا يخه شوه، له دننه د موټر بنيسنو خولې وکړې، په بنيسنو کې د گوتو نښانې رابنکاره شوې. چا شکر ونه ويستل او چا د دې انديښنه کوله، چې ختین کورونه به يې څنگه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بيا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سياست اوښته.

له مخکني سيټ نه غږ را وخوت:

- حاجی مدير صيب!

حاجي په دويم سيټ کې ناست و، ځواب يې ورکړ:

- بلې صيب.

- کرزي ته خو بيا د ډالرو ډکې کڅوړې راغلې.
- د حاجي مدير راته شا وه، سر يې وښوراوه:
- هو ولا خبر شوم.
- خبره يې وغځوله:
- رشيدخانه! دا زيره مې هسې نه ده سپينه شوې، ايران گوره هېڅ وخت نه دوست کيږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مقصد (مقصد) اور يې تازه کړی.
- له څنگه يې غږ را پورته شو:
- ايران به هر څه درته وايي، ته يې منې؟
- حاجي وربرگ شو:
- اختر مامده، ته لا وروکی يې، ايران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بيا داسې مرسته.
- رشيد پکول له سره لېرې کړ، په برگو وينتانو کې يې گوتې بندې کړې، ښه يې وگراوه، وروسته يې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:
- اختر جانه و اختر جانه!
- اختر غلی شو، هغه وويل:
- وروره، حاجي صيب رښتيا وايي، ايران خپله له لورې مري، هغه بيا مور سره کومک کوي، ولا که يې بې مودا وکړي، خامخا څه شته.
- اختر وخنډل:
- مدير صيب! هغه څه کوي، د ځان خبره کوه، ته يې ولې اخلي؟
- بحث اوږد شو، وار په وار يې غږونه لوړېدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سړک کې اوبه نه ځايېدلې، له سړکه لږ هاخوا ته په پياده رو کې د ختو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زړه را په تنگ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لک ودرېدم:

- خدای ته وگورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختو ته وگورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانې يې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صيب، پام کوه، دلته هم خرڅ شوي پيدا کيږي.

دې خبرې سم دم وچيچلم، هېڅ نه کېدل، دوه سیتونه مو تر منځ ول، گنې غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بيخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترگې ماته پاتې وې، چې زه بايد يو څه ووايم.

مخ مې وروړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سرې ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري ورباندې راغله، نو خپل خر او غویی بيا حتماً خرڅوي.

زياترو پخ وهل، په خندا يې لنډه چوپتيا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټروان غږ شو:

- مدير صيب کمپنی ته ځې، که کښته کيږې؟

- نه نه، استاذه کښته کيږم، خير يوسې.

د نگين يو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زيات خوښ شو، بيخي مې زړه ورته وتخښد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، وېښتان يې شاته شمال وهلي ول او زېر لنډ ټيکری يې پر غاړه کې پروت و.

اوس نو يوازې د فېسبوک معتاد نه وم، د ليکنخونې (چټ روم) په څارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې رانېکاره شوه، زړه مې ولگېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نگين بڼه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځواب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نگين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبایل ته مې همدا اوس زنگ راغی، چا سره په خبرو وم.

- بڼه شوه ځواب دې راکړ، گڼې!

- گڼې څنگه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومي خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل گروبان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکوندم:

- نځين! هېڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې بايد زه تاسره خبرې وکړم؟
 - زه هم نه پوهېږم.
 - ښه ده، چې له يو بله کرکه نه کوو.
 - ولې کرکه؟
 - زه هم وایم کنه، خدای دې داسې نه پېښوي.
 - نه پېښېږي، ډاډه اوسه.
- ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:

- دروېشه، څو کسانو سره چټ کوي؟
- یوازې تا سره.
- نه، رښتیا ووايه!
- باور وکړه، یوازې تا سره.
- سمه ده، منم یې.

زیاته یې کړه:

- ښه ده چې یو څوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بیا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان یې.

نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې لیکل:

- نځين! که زه نن یو څه درته ووايم، نه خفه کېږي؟
- نه، ووايه.
- وعده ده؟
- يعنې څه؟

په ډېر احتیاط مې ورته ولیکل:

- يوه خبره درته كوم، يوازې په هو يا نه به يې ځواب راکوې، غوصه او خپگان به نه وي، سمه ده!
- بېغمه اوسه، نه خفه کيرم.
- زړه مې په درېدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقيم ورته ووايم، خو ونه شوه، ورته ومې ليکل:
- کيدى شي يو د مينې داستان پيل کړو؟
- يعنې څه؟؟
- نه پوهېرم، په څه ډول يې ووايم.
- بې ځنډه يې وليکل:
- ژر ووايه، ځان مه نارامه کوه.
- خو وپريږم.
- له څه نه؟
- حيران پاتې وم، بڼه اوس څنگه ورته ووايم؟ بيا يې پيغام راغى:
- درويشه! پاک پاک ووايه، مطلب دې څه دى؟
- په پارسي مې ورته وليکل:
- خيلې دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.
- زه تم شوم، هغې وليکل:
- ته زما بڼه دوست يې، ځکه خو تر اوسه سره خواره يوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځاى نيولى، نشم دې هېرولى.
- بڼه، يعنې راباندې عاشق شوى يې.

- هو.

لږ غلې شوه، زه يې په تمه شوم، هېڅ مې ونه لیکل، وروسته يې د لیکلو نښانه نښکاره شوه:

- ته څه وايې، دا څنگه امکان لري؟

- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

نښايسته ځنډ ووت، ځواب يې رانغی، وروسته مې پيغام ورکړ:

- نگین!

ويې لیکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی ليدلی؟

- بڼه نو زما د مينې غوښتنه دې ومنله؟

- هو.

دلته مې لږ زړه ورباندې غل شو، ما ويل دا خبره يې څنگه عادي وگڼله؟ خو ډير مې سر ورباندې ونه خوراوه.

پيغام يې راغی:

- درويشه عکس دې!

ورته ومې لیکل:

- بڼه ده، درلېرم يې.

زړه مې د شک په لومه وتړل شو، ما ويل نه چې بل څوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس وروليږم، هغه څه پوهيږي، چې پردی دی.

لکه ليونی، رښتيا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لږ وروسته يې پيغام په ليکځونه کې نښکاره شو:

- نښايسته ځواني لرې. ولې يې د فېسبوک پر وال نه ږدې؟

- نه، نه غواړم، همدا سې بڼه ده.

- سمه ده، ستا خوښه.
- زه غلی وم، هغې راته وليکل:
- درويشه! دا چې يو بل څوک درسره مينه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟
- هو، هغه هم ته.
- اوه، زه، څه ووايم نو!
- اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حيران وم چې څه ورته وليکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووايم؟
- نور څه مې په ذهن کې نه راگرځېدل، بالاخره مې ورته وليکل:
- نگين، ډېره مننه.
- د څه مننه؟
- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.
- څه ووايم نو، راتلونکې به يې وښيي، اوس لا وختي ده.
- زه هم ستا غونډې مهربان انسان يم، اندېښنه ونکړې.
- رښتيا مهربان يې، که يو بې وخته عاشق؟
- ومې خندل:
- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کتړولوی.
- سمه ده، منم يې.
- ورته ومې ليکل:
- ښه گراني، بيا هم د يو افغان زړه ته ستا راتگ نه مننه.
- نه نو، داسې مه وايه.
- ولې؟

همدې سره د هغې ځواب راغی، له فېسبوکه هم ووتله، زړه مې وښوید، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوکان ویستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر کیبورډ مې گوتې خښې کړلې:

- گراني، زما گناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شي،
لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب يې رانکړ، بيا مې ورته وليکل:

- دوه ورځې رخصتي ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

رانبکاره نه شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نگين، ما مه ځوروه، لطفاً!!

رانبکاره نشوه، فېسبوک مې بند کړ، له خپلې څوکۍ پاڅېدم، څنگ ته په تور کاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې کې د شعبي دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ يې وکړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وکتل، زه هم ونه ځنډېدم:

- هو رايې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته يوه- يوه گرده ډوډۍ وغورځېده، کاسې هم کېښودل شوې، بيندۍ يې پخې کړې وې، رښتيا يې ډېرې مې خوښېږي، خو نن مې تر ستوني نه تيرېدلې. گوتې مې مازې غوړې کړې، وروسته پاڅېدم، مخپاک مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لارم.

مونځ مې وکړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته کړله، ما ويل که خدای يې بېرته راضي کړي.

شعبي ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه کې مې را وگرځېدل، لکه په ما کې يې چې تبصره کوله، ځکه د سترگو له کونجونو يې هم په نوبت راکتل.

باک مې پرې رانه وورې، لارم کمپیوتر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړې، خو هغه لا انلاین نه وه، چورت مې بیخي پسې خټه شو.

تر نهو بجو د کور دېوالو ته په کتو سترې شوم، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فېسبوک ته ورختلی و، ډېر مې ځان وغولاوله، خو ونشوه، آخر له کوره را ووتم.

د سرک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر یو وخت راته ودرېدل. سپین کرولا راته نژدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره یې یو بل کس هم راپورته کړ، سورلی یې پوره شوه، لږ شپه وروسته د کوټه سنگي چوک کې موټر یوې غاړې ته ودرېد. شلگون مې موټروان ته ورکړ، نښکته شوم.

نن دومره گڼه گونه نه وه، خلک لږ تر سترگو کېدل. د پله قبلي لوري ته په لوړغږي (لاوډسپیکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلی).

ښی. خواته مې وکتل، پر شنه وړه لوحه مې سترگې ولگېدې، د زینو پر سر لگېدلې وه. وړاندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، د ډډ بد ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم یو دی؟

هغه زینو ته لاس ونيو:

- پاس ورشه!

رښتیا هم نابله سړي نشوای موندلی، په دویم پوږ کې و، مسوول کس زینو ته مخامخ د لوړ سور مېز شاته ولاړ و، زما په لیدو یې خپل کمپیوتر ته وکتل، وروسته یې وړې تورې سترگې راپورته کړې، په نرمه لهجه یې وویل:

- پنځم نمبر غرځې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښايسته سپين ساعت راڅرېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرځې ته ورتاو شوم، تنگه غره وه، يوازې د يو تن لپاره وه.

لپتاپ کمپيوټر پکې ايښی و، پر سکرین يې د ويندوز 3 اصلي والپېپر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فايرفاکس بروزر مې غوره کړ، سايت خلاص شو، لمړی مې د فېسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنی برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پيغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې ليکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نگين پيغام راغلی و، راته ليکلي يې ول:

- نه گرانه، هېڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پيغام يې هم و:

- درويشه، ډېر ژر وار درنه خطا کيږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخنډل، رښتيا هم، لکه بيخي چې ما ښځه نه وي ليدلي، ډېر هيچاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې ليکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتيا هم همداسې يم.

ځواب يې راغی:

- برق تللی و، پيغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پيغام راښکاره شو:

- ستا نن رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې يم.

- ښه ښه.

ورته ومې ليکل:

- ما ته دې سزا راکړه.

- سزا يعنې؟

چورت يووړم، ما ويل پارسي کې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) کلمه را په ياد شوه:

- جزا.

- يعنې خفه مې کړلې؟

زياته يې کړه:

- څه خير، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهارې ناوخته راځې؟

خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه

غځوله، ما وېل پرېږده يې چې وايي.

په دروغو مې ورته وليکل:

- د سهار لخوا نور مسووليتونه هم لرم.

- بڼه نو اول د نورو په فکر کې يې بيا د ځان.

- هو نو.

وځنډېدله، ما ورته وليکل:

- نگين، څه شوې؟

- يم.

ويې ليکل:

- دروېش جان، يو څو ورځې شايد په فېسبوک کې ونه اوسم.

- ولې، خيريت خو دی؟

- کورنۍ سره مې په سفر ځم، کيدی شي فېسبوک ته لاسرسی ونلرم.

ومي پوښتل:

- څو ورځې؟

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یوو.
- زړه مې په درېدلو شو، ما وېل دا په څه گډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:
 - ته څه وایې؟
 - گوره گرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړي، تاسره مینه لري او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل گرځي، خو.
 - خو څنگه؟
 - خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لرې، چې باید ورسره واوسېږې، هغوی خوشحاله وساتې.
- په مغزو کې مې کړنگ شو، خو ډیر طاقت مې ونه شواي کړی:
 - نو زما او ستا مینه به څنگه شي؟
 - هیڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستگاه په مرسته یو بل سره وصل یوو، بس.
- لکه له خوبه چې راوینن شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.
 - پیغام یې راغی:
 - درویشه څه شوې؟
 - یم گراني.
 - ورزیاته مې کړه:
 - ننگین، ډېره راته سخته ده.

- گوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې گران يې، خو شه وکړو، يوازې همدا فېسبوک مو سره وصلولی شي.
- زه غلی پاتې وم، کيږد ته مې گوتې نه ورتلې، د هغې بل پيغام راغی:
- که دې خوبه وي، د موبایل شمېره دې راکړه!
- په وجود کې مې وينه وځغلبدلې، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:
- هو ولې نه.
- شمېره مې ورکړه، دقيقه لانه وه پوره، چې د مېز پر سر موبایل وچونگېد، د ننگين پيغام و: (درويشه زه يم، ننگين).
- په ځواب کې مې ورته وليکل:
- مننه گراني، شمېره دې ساتم.
- کاته مې چې زنگ يې راغی، وارخطا شوم، ژر مې څوکۍ پرېښوده، بهر ووتم.
- لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لرزې نيولی و.
- سلام
- سلام درويشه زه يم ننگين.
- هو گراني، ومې پېژندې.
- شه احساس کوې.
- ډير ښه.
- ولې وارخطا يې؟
- نه يم وارخطا.
- ښه گرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنگ درته وواهه.
- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اوږدو خوشحاله شوم.
- زه هم، ښه نو اوس مې موبایل کې کريډيټ کم دي، بله ورځ به زياتې خبرې وکړو.

- زه به زنگ درته ووهم!
 - نه نه، همدومره کافي ده، مننه.
 - سمه ده، ستا خوبنه.
- اړيکه پرې شوه، په منډه بېرته شعبي ته راغلم، په ليکځونه کې د نځين پيغام بڼکارېده:

- خوند دې واخيست؟
 - ډيره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
 - هيله كوم.
- بيا يې هم د ليکلو نښانه بڼکارېدله، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راښکاره شو:
- بڼه نور کار نلري؟
 - څه کوي ځي؟
 - هو غرمڼی اماده كوم.
 - سمه ده.

شښه وه، اته نيمې بجې وې، شعبي ته ننوتم، سترې مشي پاتې شول، همکاران مې ټول تلويزون ته ځير ول، ما هم سترگې وړ واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس ټيټ کړ، له بڼښنه ايز ميز نه مې ريموټ را واخيست، چاينل مې بدل کړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدير صيب، پرېرده ته، ډېر جالب و.

ما وخنډل:

- شرم دی، ماشومان خو نه ياست، ايله کارتوني گوري.

د مجلې ايډيټر امين الله نومېد، نزدې راته ناست و، ورو يې شونډې وښورېدې:

- ټوله ورځ خپله فېسبوک ته ناست دی، مور ته وايي.
- ما ځان ناگاره کړ، خو د نورو پټې خندا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، گنې پټه خوله نه کېناستم.
- خبره تېره شوه، نیم ساعت به وتلی و، فېسبوک مې خلاص کړ، نن انټرنېټ گړندی کار کاوه، پاڼه مې ژر خلاصه شوه.
- نگین هم فېسبوک کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:
- עליکم سلام، څنگه یې دروېشه؟
- شکر دی، ستا ځال دی؟
- بڼه یمه، د ژوند پانې دي را اړوم یې.
- بڼه ده چې پانې شته.
- ههههه، خدای خبر دی.
- زه یې پرې نښودم، زیاته یې کړه:
- دروېشه، د سفر وخت را نژدې شوی.
- ته خوشحاله یې؟
- ستا څنگه خوښه ده، باید خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، همیشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه گرانه.
- ترې ومې پوښتل:
- سبا به هم فېسبوک کې یې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی یم.
- ناڅاپه له فېسبوک نه وتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو رابنکاره نه شوه.

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لگېد، له چمن نه مې بېرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ يې تازه رنگ کړې وه، تکه سپينه څرکېدله، هملته کېناستم، له پرون راهيسې د خپلې ملامتيا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وويل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی ليدلی، نو څنگه راباندې مينه شوې وي؟

بيا به چورت راولوبېد، چې هغه به رښتيا نېښخه وي کنه؟ يو وار رسوا نشم. ډير چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبي ته راستون شوم، فېسبوک مې راخلاص کړ.

د هغې پيغام راغلی و:

- درويشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.

- هيله كوم، زموږ په واک کې نه دی نو.

- هو.

ورزياته مې کړه:

- گرانې يو څه مې درته ويل.

ځواب يې راغی:

- څه؟

حيران پاتې شوم، ورته ووايم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډيدم، هغې وليکل:

- درويشه! څه راته وايې، ووايه!

خو دا جرأت د يوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډبره نشوای لېرې کولی. غلی

وم، چې په فکر کې مې يوه لاره را وگرځېده، ورته ومې ليکل:

- يو ليک درته ليکم.

- ښه، زما د پست بکس پته غواړې، ليک را استوي؟

- نه گرانې، د همدغه فېسبوک له لارې يې درلېږم.
- نو ولې يې همدا اوس نه راته وايې؟
- نه، بايد سم يې وليکم، ته خو پوهيږې چې زه په پارسي سم نه پوهېږم، نن شپه يې په غور ليکم سبا يې درلېږم.
- بڼه ده.
- ډېر وېرېدم، سخته راته ښکارېدله، داسې لکه همدا اوس چې هغه زما په ملامتيا پوهېدلې وي.
- ورته ومې ليکل:
- غواړم، چې د ليک له لوستو وروسته ما درک کړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ويلی درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه يم.
- ونه ځنډېده، بيا په ليکلو بوخته شوه، وروسته په ليکخونه کې يو بيت رانښکاره شو:
- ای عشق چه گويمت که چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډېر عالي، خوندور شعر.
- مننه.
- ورزياته مې کړه:
- گرانې کاشکې زه په پارسي باندې پوره پوهيدلی.
- هو، ډېره سخته پارسي وايې، څه خیر دی، زده به دې شي.
- يو دري بيت مې را په ياد شو، ډير پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلی و، ورته ومې ليکل:
- يو شعر به زه هم درته ووايم.
- ويې وايه!

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان یار من پارسیست و من پارسی نمیدانم - الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- گرانه، ته ډېر خوږ ژبی یې، عالی دی.
- منته.

زیاته یې کړه:

- درویشه، پارسی زه در ونسیم؟
- هو زه به ډیر خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دې معلمه او ته مې شاگرد.
- بالکل، منم یې، خو گوره وهې به مې نه!
- ههههه، لږ لږ به دې غوږ تاووم.

ومې خندل:

- ههههه، خو ورو ورو.
- بڼه گرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ویل، سبا ته فېسبوک کې یې؟
- هو یمه، رښتیا سفر مو سم معلوم نه دی، کیدی شي وځنډیږي، تا ته مې ځکه وویل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللې یمه.
- سمه ده.

اوو بچې وې، له جیبه مې کاغذ راوویست، د مېز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر لیکلږه گوتې ورخښې کړې:

- گراني سلامت، که رښتيا درته ووايم، يو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، يو تر بله مو دوستي او بيا مو هم د مينې اظهار وکړ. باور وکړه، بيخي ډېر خوشحاله يم.
- له انټر کولو (کېکابلو) وروسته مې ورزياته کړه:
- خو زه درته ملامت يم، واقعيت مې نه دی ویلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه يم ځنډېدلی، گنې جبران به يې راته سخت و. نن حقيقت درته وایم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پریردي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوي، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.
- گوتې مې راشاته کړې، يوازې انټر مې کېکاره، ليکلې کړنې په پيغام پانه کې ښکاره شوې، بيا مې په ليکلو پيل وکړ:
- نگين! دا زما مستعاره پانه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصوير مې هم د بل چا دراستولی دی. زه درته پر يم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه ورباندې ډېر پښېمانه يم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.
- (سهراب)
- فېسبوک مې بند کړ، له شعبي ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، يوازې هگۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلي وه، هگۍ يې رانه واخيستې. مجله مې نن بايد چاپ ته لېږلې وای، له سبناډي وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پيل وکړ، څه ناڅه تيروتې يې اوس هم درلودې.

تر يو وخته مې نيمايي مجله وکتله، نور مې زړه ورته تنگ شو، امين الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوک ته مې زړه نه شوای ښه کولی، ما وېل اوس به څه راته وايي، خامخا به په غوصه وي، وايي به چې څومره ناځوانه او بې باوره سپری دی.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوک ته ننوتم. سمدلاسه مې پر يو تياره انځور سترگې ولگېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښل شوې او په تورو جامو کې پته ښځه، چې زلفې يې باد تار-تار کړې دي، بيلې پښې روانه ده.

انځور د ننگين لخوا پورته شوی و، يوه لنډه کرښه يې پر سر ورته کښلې وه: (دا لاره نه کره ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښ شو وښوېد، په وارخطايي مې ليکځونه خلاصه کړه، ورته ومې ليکل:

- ننگين جانې، سلام.

ځواب يې رانغی، بيا مې وليکل:

- گراني سهار پخیر.

بيا يې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پيغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې گټې وې، پيغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب يې رانېکاره نشو، خفگان مې غړي مړه پره کړل، زړه مې ستوني ته راغی، لويه شعبه داسې شوه راته، لکه تياره تنگ زندان.

يو وخت مې پر څوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوړي کې مې د پيغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د ننگين پيغام و، ليکلي يې ول:

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقلم یم.
- ژر مې گوتې پر ليکلره ورکېښودې:
- ننگين ډېره مينه درسره لرم، گنې دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتيا وايې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتيا ويل او اوس هم، ډېره مينه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.
- ډېر پيغامونه مې ورکړل، بيخي ډېر، خو يو ځواب يې هم رانغی.

سهار وختي له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوگرځېدل، چې بڼه سرپه چېرته روان يې؟ کار خو مې اته بجې پيلېږي، اوس چې لار شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فېسبوک کې نشته، ايران کې لا دا وخت توره تياره ده.

زړه نازړه وم، کله ودريرم کله روان شم، په همدې کې د بايسکېل زنگ وکړنگېد، سخت يې وويرولم، يوې خواته شوم، زنگ بيا وکړنگېد، دا ځل بلې خواته شوم، دريم ځل زنگ سره خرې دېوال ته ورسرېښ شوم.

بايسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ويې ويل:

- علي آباد ته لار شه!

هېڅ مې ونه ويل، په يوه تشه خندا مې ځان تېروېست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره بېلې وې، پوه شوم چې ما پورې يې خندل، نور مې نو سترگې مخامخ پر لاره ومندلې، سړک ته ووتم.

زېر مرسلېز موټر ودرېد، يو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه وروختو.

شاوخوا پنځه دقیقې وتلې وې، په کوټه سنگي کې ترې ښکته شوم، تر هوايي پله لاندې گڼ مزدوران ولاړ ول، هر یوه ماته کتل، فکر یې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه یې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لټامنگیشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا یې نرمه-نرمه کړنگوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختمل، هوټل ته ور وگرځېدم، د شیدو او پراتې فرمایش مې ورکړ، وړاندې تېر شوم، د ناستي لپاره مې په سپینو پلاستيکي څوکيو کې یوه خوبه کړله.

د وره پر سر تلویزون چالانه و، سپورتي خپرونه پکې روانه وه. تلویزون ته ځیر وم، چې مخه مې خیرنې چادری ونیوله، سپین لاس ترې راووت، ډډ بډ لاس و، چې هېڅ له دغې چادری سره نه جوړېد.

ومې ویل:

- ماف که.

خو چاته وايي، نور یې هم عذر و زاری زیاتې شوې.

بیا مې وویل:

- ماتې راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان یې، د ځوانۍ خیرات نه باسې.

خندا راغله، کین لوري ته ډبل سوربخن سرې ناست و، پر مېز دوه پراتې ورته پرتې وې، د شیدو پیاله یې لاس کې وه، ښځې ته یې غټ سر وښوراوه. سترگې مې ورپسې پاتې شوې، سرې ډېر سپین سترگی و، په رڼا ورځ یې ښځې ته لاس ور وور.

دا وخت زما پر مېز باندې كړپ شو، مخ مې راواړاوه، كتل مې چې پراته او د شيدو پيالاه راته ايښې دي، شيدې سرې وې، تپونه ترې ختل، يوه توتېه پراته مې را بېله كړه، ډېره غوړه وه، غوړې ترې څڅېدل.

د ډبل سرې كړس خندا پر غوږو ښويه راننوته، مړۍ مې په خوله كې پاتې شوه، بيا مې سترگې وړ واوښتې، خيړنه چادري هم د خندا سره ښورېدله. سرې يو سلگون ورته نيولې و، ډډ لاس له چادري وړ ووت، سلگون يې واخيست روانه شوه.

ورپسې سرې هم څوكۍ شاته تېله كړله، پاڅېد.

دفتر ته تگ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غيرحاضرېدل، دا چې كار مې كاوه كه نه، دومره ارزښت يې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سرې بايد په دفتر كې حاضر وي.

د دفتر په انگرې كې ملگرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وڅنډل، خو خيال او فكر مې ملتيا نه كوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خداى پاماني وكړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوك ته بيخي ډيره تلوسه وه، خلاص مې كړ، د هغې هېڅ پيغام نه و راغلى، سخت خفه شوم، ما وېل پيغام وړ ولېږم، خو د ليكخونې په نوملړ كې يې نوم ورك و. ورپسې ولتېدم، ان د خپلو ملگرو نوملړ ته لارم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لارم، د هغې نوم مې وركړ، همغه نوم او همغه تصوير مې پيدا كړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملگرو له لېست نه وتلې وه. هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور يې راکړ، خو څه مې كړي واى، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ويل.

بله چاره نه وه، بیا مې د ملگرتیا غوښتنه ورولیږله، د هغې له پانې نه مې د هغې خپله لیکځونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیگره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملگری کړم.

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چې نه و کړې، پرونی ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

څو ځله مې زنگ ورته وواوه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل گول کړ. سر مې وگرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم. نزدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوگرځېده، ژر کمپیوتر ته وروړاندې شوم، د هغې په ملگرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملگرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملگرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه ځنډېدم، پروین ته مې په لیکځونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملگرتیا وړ وگنلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، گنې مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟

- ښه یم مننه او تاسو؟

- شکر.
- وبخښنه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هيله کوم.
- ورته ومې ليکل:
- زه افغان يم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د ننگين کاشاني په نوم ستا يوه ملگرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کيږي رانه خفه ده، فېسبوک کې يې زما ملگر تيا هم پريښې ده.
- وځنډېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:
- نو زه څه کولى شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هېڅ گناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.
- له شعبي ووتم، د غرمې لمر سترگې بريښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سميتينه څوکۍ بانډې د پښو پر سر کېناستم، موبایل مې راوويست، د ننگين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينگه شوه.
- هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې اورېد، سم لکه د تلویزون.

هېڅ خبرې يې ونکړې، اړیکه پرې شوه، بیا مې زنگ ورته ووايه، خو گول کړی يې و، په غوصه يې تند کړم، ما ويل دا موبایل پر څوکۍ وولم، خو شاوخوا ته خلک ناست ول، پته خوله بېرته شعبي ته راغلم.

درې ورځې ووتې، د پروين سنایي ځواب رانغی، حیرانی پر سر واخيستم، ښه اوس څه وکړم؟ هېڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه. خو د شيطان کور دې رنگ شي، عجيبې لارې خلکو ته وربښي، يوه بله چاره په فکر کې راوگرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.

نن مې بيا د هغې ځينو ملگرو نه د ملگرتيا غوښتنه وکړه، همغه ملگري يې چې ددې پر پانه يې زياتې څرگندونې ښکارېدې. تر لسو زيات شول، وروسته مې د هغې يو تصوير وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بيتونه هم وليکل، ساعت ووت، بل تصوير يې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.

ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راگوري، فېسبوک مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازيگره مې بيا فېسبوک ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

نن مې پر يو پيغام سترگې تودې شوې، ما ويل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم يو چا راليرلی و، پوه شوم، چې له نويو ملگرو څخه دی، ليکلي يې ول:

- تاسو نگين پيژنئ؟

په ځواب کې مې ورته وليکل:

- هو.
 - څومره يې پېژني؟
- فکر مې وکړ، البته کوم خپل يې دی، خو په کيسه کې يې نه شوم، ځواب مې ورکړ:

- بس د فېسبوک له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوک کې ايښی، ته پوهېږې چې ډير غير اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وايو.
- بيا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما بېرته په فېسبوک کې ملگرې کړي.

ځنډ ووت، خو زيات نه، وروسته يې راته وليکل:

- و مسلمانان! هغه پردی- ښځه ده، چې هغه يې نه غواړي نو تا ته خير؟
 - اخر د هغې دا حالت بايد درک کړې.
 - ما بيا هم و نه منله، ما ويل دا هسې پلمه کوي يا کوم بل مطلب لري.
- ورته ومې ليکل:

- هيله کوم، ورته ووايه چې ملگرې مې کړي، بس همدومره!
 - ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم بايد هېر نکړو، مود او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟
 - خبرې يې بې ځايه نه وې، خو څه مې کړي وای، زړه مې نه کرارېد، لکه ليونۍ، پر تش عکس باندې داسې ميين وم، ته وا فزيکي مې لمس کړې او ليدلې مې ده.
- ورته ومې ليکل:

- وروړه! ته قضاوت کوي او زه هغې سره مينه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې يې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد يې درسره زياتېږي. زړه مې ټکان وخوړ، ما وېل هو په خدای! رښتيا خبره خو يې وکړه. ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:
- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!
- ورته ومې ليکل:
- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که يې ومنې.
- سمه ده، عکسونه يې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه وروړه.
- د ده په اړه مې انديښنه شوه، ترې ومې پوښتل:
- هغه دې څه کيږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.
- زياته يې کړه:
- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووايم، عکسونه يې پاک کړي، بس. په همدې کې له فېسبوک نه ووت، ما هم نور سر ورپسې ونه خوړاوه.

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وويست، د محمد پيغام راغی، هغه پر ليکه و، شنه نېنانه يې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته يې ځواب راغی:

- עליکم سلام، دوسته سهار پخیر.

ورته ومې ليکل:

- د پایلې خبره کوه، زه هېڅ بڼه نه يم.

- د څه؟

- نگین څه وویل؟

- هو، هغې ته مې ستا پيغام ورساوه، هغې يوازې د عکسو خبره کوله.

ونه ځنډېدم، ومې ليکل:

- او زه؟

- په دې اړه يې څه ونه ويل.

شکمن شوم، ما ويل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وايي که څنگه؟ ما وېل راځه بڼه يې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووايي: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق لري؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې ليکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېرې کوم، ته ورته گوره!

- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېرې يې کړم، د راپخلا کولو لپاره يې همدا يوه لاره راپاتې وه، خو دا بڼه کار ونخوت، يو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

عکسونه مې لېرې کړل، وروسته مې محمد ته وليکل:

- وروړه، ورشه ويې گوره.

شېبه پس يې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.

- هيله كوم.

ورزیاته مې کړه:

- ښاغلیه! که یو ځل بیا هم ورته ووايې، مهرباني به دې وي!

- زه ورته وایم، خو که یې ملگری نکړې، ته هم نور مه خفه کیره.

- دا خبره ته کوې، که هغه یې درته وایي؟

- باور وکړه، هسې ځان ستړی کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې

موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي

پیغام په ډول مې ورته وليکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پیغام بیا ورته ورسوه.

- په سترگو.

دریمه ورځ وه، په فېسبوک مې سترگې نه وې لگېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما

ویل خدایزده که بیا راسره وغږېږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس

یې هر وخت زما سترگو ته کېده.

نن مې زړه نازړه گوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره یې حیران کړم،

خو ثانیې وړاندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورايه

ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

ورته څير شوم، ما ويل كيدى شي د بل چا له لايك يا كمنټ سره رابنكاره شوى وي، خو هغسې نه و.

د هغې تصوير مې وليد، پخپله يې څرولى و، له خوشحالى نه حيرانۍ په مخه كړم، هغې زما ملگرتيا منلې وه، نه پوهېدم اوس څه وكړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مې لكه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مې سترگې واړولې، ښه وه د چا پام نه و راته، گنې خدای خبر زما به حركات څه ډول ول.

كيبورد ته مې گوتې ور برابري كړې، ورته ومې ليكل:

- نه پوهيږم، په كومو الفاظو درنه مننه وكړم، همدا به كافي وي چې درته

ووايم، د يوې ښځې عاطفه او مهرباني تا ثابته كړله، ډېره ډېره مننه.

ښايسته ځنډ ووت، ځواب يې رانغى، بيا مې ورته وليكل:

- ننگين، درپسې خفه شوى يم.

همدې سره يې ځواب رابنكاره شو:

- څه ووايم، ستا له لاسه، تا مې د ټولو پر وړاندې آبرو يووړه.

- ما وبخښه، پخپله خطا پښيماڼه يم، خو بله چاره مې هم نه درلوده.

راته ويي ليكل:

- هر يو راغى پيغام يې راکړ، چې عاشقانه شعر يې درته ليکلى، ولې؟

څنگه او څنگه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرموونكى كار دې و.

په دې خبرې يې سم وچيچلم:

- ننگين، زه نن ډېر خوشحاله يم، هېڅ نشم ويلى، ما وبخښه! پريږده چې

تر=ر سبا لږ خوشحاله واوسم.

- څه ووايم نو، ستا له لاسه واقعاً چې؟؟

نور مې نه غوښتل خبرې ورسره اوږدې كړم، هر ورو يې گيلې راته كولې، ښه په

زغرده مې ورته وليكل:

- گراني، زه نن بيخي ډېر خوشحاله يم، ما خپلې خوشحالي ته پرېرېده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

- خه باندې اته بجې وې، نگین په فېسبوك کې رابنکاره شوه، پوه شوم، چې لا هم ورباندې گران يم، زما پروني خبره يې منلې ده، ځکه خو نن وختي راغله.
- لمړې مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وکړه، په ځواب کې يې ځنډ ونه وېست:
- بڼه يمه نو، مننه.
- زياته يې کړه:
- څه خبرې دي؟
- هيڅ.
- ويې پوښتل:
- څه خو به دې نه ويل؟
- څه به مې ورته ويل، داسې وخت کې له سرې نه خبرې هېرې شي، ځواب مې ورکړ:
- نه، څه مې نه ويل.
- بڼه نوزه ځم، کار لرم.
- په وارخطايۍ مې ورته وليکل:
- خو ودې نه ويل راته، ته اوس هم رانه خفه يې؟
- هو ولې نه، اوس هم درباندي شکمنه يم.
- خو زه درته په زړه کې پاک يم.

- دا نو وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ نه ویل کیږي.

زیاته یې کړه:

- ښه اوس خو څه ویل نلرې، لاره شم؟

دا چې له ما یې اجازه اخیسته، په زړه کې مې یو ډول غرور را وپارېد، ومې انگیرله چې ولا اوس هم ورباندې گران یم، البته زه به نه پوهېږم.

ورته ومې لیکل:

- نور زما لخوا بېغمه اوسه.

- سمه ده، خو ما چې ولیدل، ستا کارونه یو روڼ اندي ته نه دي ورته، سم

لکه د یو عادي سړي.

بیا یې زیاته کړه:

- شاید د فېسبوک نورې پانې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بیا

هم را ورسېدې، رښتیا هم ستا کارونو ښه نتیجه ورکړه.

- گرانې، اوریدلي به دې وي، چې مینه فولادي غرور هم اوبه کوي، د

عقل او هوښیاری- هېڅ پروا نه لري.

- ای بابا، یو طرفه مینه یوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.

زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.

بل پیغام یې راغی:

- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، گنې دومره وختي نه راتلم.

- ډېره مننه کوم.

ایله یوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رییس ته وسپارل، بېرته شعبي ته راغلم.

نگین په فېسبوک کې وه، سم لکه عادت شوی چې وم، وار له واره لیکځونې ته لارم، سلام او سهار پخیر مې ورته ولیکل.

کاته مې چې ځواب یې راکړ، خو توري یې انگریزي ول، بیا یې ولیکل:

- زما ډیسک پارسي نه لري، نه یې شم لیکلی.

- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهیږم.

- سمه ده.

- ښه.

- څه؟

بیا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.

ویې پوښتل:

- وایه، څه دې ویل؟

- نه پوهیږم، څه ووایم؟ کله چې لیکځونه پرانیزم، ټولې خبرې رانه هیږې

شي.

- ولې؟

- هېڅ نه پوهیږم.

زه وځنډیدم، هغې د سوالیې (؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په

زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.

نگین بیا د سوالیې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې لیکل:

- شاید ته یې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کیږم،

خبرې مې هیږي.

- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.

- نه پوهیږم، خو اوس یو ډول ویره درنه احساسوم.

- ولې؟

- ځکه ته اوس هم رانه خفه يې. آخر دا تر کله؟
- پيغام يې راغی، خو زه له سره ورباندې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنگ شو:
- انگرېزي دې سخته شوه، سم نه ورباندې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال يې کړه، په کمپيوټر کې شته.
- په خبره مې ونه پوهېدل، د سوالې نېناني يې راته کېنودې:
- ؟؟؟؟
- ورته ومې ليکل:
- ټولې ژبې په کمپيوټر کې شته، پکې عياره يې کړه.
- بلده نه يم.
- زه به لارښوونه درته وکړم.
- کتل مې چې په پارسي حروفو يې پيغام راغی:
- زه دومره بده هم نه يم، چې ته رانه وويرېږي.
- بڼه نو څنگه کيدی شي، چې بېرته همغسې خواره شو؟
- وخت ته اړتيا ده، اوس هېڅ پرېکړه نکېږي، زه اوس هم انديښمنه يم.
- له څه نه؟
- درويشه! څه يې کوي چې راباندې تکراروي يې. زه او ته اوس يوازې
- دوستان يوو، بس.
- بل پيغام يې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته يې دوستۍ کلمې خوندي راکړ، پر
- همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازيگره مې چورت سم و.

ننني سهار له نورو سره توپير درلود، بيگاني باران هوا يخه كړې وه، د سړك پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړك لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلك بېغمه ول. موټرونه ډك- ډك تېرېدل، يو هم نه راته درېد، خو انديښنه مې نه درلوده، هوا پاके وه، ماسك (پوز بند) ته هم اړتيا نه وه.

يو تور سراجو موټر رانزدې شو، خراغونه يې راته روښانه او گول كړل، ما هم مازې سر ورته وښوړاوه، راته ودرېد. د مخې په سيټ كې د يو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت كړ، ښه ورسره سرين شو، وروسته يې زه خوا ته وركښيناستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښيښې يې بندې وې. ښه پاك سوتره و، داسې نه و، لكه د نورو ليني موټرو په شان. راډيو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نيولی و، د يو ځانژونكي بريد له خبره وروسته يې د پوهنتون او دانشگاه توده مسأله راواخيسته، خبريال ښه په خوند وويل: (پرون بيا هم د پوهنتون او دانشگاه د نومونو پر سر په ولسي جرگه كې نانداری- روانې وې، خو سره له زياتو بحثو او ناندریو كومې پايلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د يو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول كارونه د پرديو دي، دانشگاه دلته څوك

پيژني؟

خوا ته يې ناست ځوان حوصله ونكړه، په دري ژبه يې وويل:

- ځی دیگه افغانستان ره هم افغانتون بسازين.

د لومړني كس غږ لوړ شو:

- که افغانتون شي يا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو بې څه.
- دویم دا ځل په پښتو ورته کړل:
- ولې بې څه، موږ افغانان نه یوو که څه؟
- چې یاستی، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.
- موټروان وخنډل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکې غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه بنایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره یې له ورايه توپیر کېده.
- دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه یې سپینږیری برینېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنگي کې ولید، ښه نوراني سړی و.
- هغه دواړه یې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا یې چونگ هم ونه خوت.
- ورپسې یې په کراره وویل:
- شرم دی، هر وخت جنگ، په مازې خبره جنگ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل گریوان رانیسی، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟
- سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنگي راوړسېد، کرایه مې موټروان ته ونيوله، له موټر نه ښکته شوم.
- په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپتیا خپره وه، ماپسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنگه فضا یې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

خلورمه کارته راورسېده، بنکته شوم، دفتر مو سپرک ته لنډ و، خو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

په فېسبوک کې مې د ملگرو ليکنې په ارامه وکتلې، خوښې مې کړلې او پر ځينو مې څرگندونې ورکړې.

ښايسته ځنډ ووت، ننگين رانېکاره شوه، په ليدو يې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېگامه مې چې خبرې ورته زده کړې وې، ټولې مې بيا له ياده ووتې، په همدې کې وم، چې سلام بې راغی. خوشحاله يې کړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.

ورته ومې ليکل:

- عليکم سلام، څه حال دی، ښه يې؟
- شکر دی، دفتر ته پخیر راغلې؟
- پخیر اوسې، مننه.

ويې ليکل:

- د سهراب پر ځای که درویش درته وایم، نه خفه کېږي.

زما خپله هم درویش خوښېد، ورته ومې ليکل:

- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښېږي، ځکه مې غوره کړی.
- بیا نو سمه ده، زه همدا درویش درته وایم.

پرې بې نښودم، بیا يې وليکل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وي، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور يې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه ليکل، خو زیاته حوصله مې ونشوی کړی، پر ليکلدره مې گوتې ورکېښودې:

- نځین!
 - بلې.
 - کله چې تا سره چټ کوم، ډېره ارامي احساسوم.
 - بیا نو ښه احساس دی.
- زه یې لیکلو ته پرې نښودم، زیاته یې کړه:
- درویشه، زه او ته یوازې د دوستۍ په چوکاټ کې ښه یوو.
 - سمه ده، ستا خوښه.
- په همدې کې مې یوه بیګانۍ خبره را په یاد شوه، ورته ومې لیکل:
- غواړم، یو پارسي ناول پیدا کړم، که یې پېژنې، نوم یې راکړه!
 - زه په کتابونو کې دومره بلده نه یم، رښتیا یو کتاب مې لوستی، ښکلی او جذاب ناول دی، بانو نومیري، مسعود بهنود لیکلی، زما خو ډیر خوښیږي.
 - مننه.
 - مگر څنگه یې تر لاسه کوې؟
 - دلته به یې ولټوم، که نه و، بیا یې له ایرانه را غواړم.
 - سمه ده، ته خپله ښه پوهیږې.
- زیاته یې کړه:
- رښتیا په انټرنټ کې یې وگوره، وي به.
 - هو، وبه یې گورم.
 - ښه نو، که کار نه لرې، ځمه سباناړی خورم، که بېرته راغلم بیا خبرې کوو.
 - سمه ده.

خاله بنوروا پخه کړې وه، رښتیا هم چې خوندوره وه، خو تازه مړچ مې ورسره وخورل، سخت خوند یې وکړ.

د ماسپښین له مانځه وروسته مې فېسبوک ته سر وربښکاره کړ، نگین دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترگو یې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، وښتان یې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د یوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرگندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړی، خو په څرگندونه کې فکر یوورم، څه مې ورته لیکلې وای؟ اخر مې دا لنډه کرښه ورته وکښله: (د توصیف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وینم).

همدا توري مې په لیکځونه کې هم ورته ولیکل:

دقیقه به نه وه وتلې، چې ځواب یې راغی:

- مننه کوم، هیلمنه یم، چې بیا مې عکس خپور نکړې، گنې نه دې بڅښم.

خبرې یې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ویلی.

ومې لیکل:

- لطفاً! نور دا پیغور مه راکوه.

- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواځه، د میز درب سره د همکارانو سترگې رابریکې شوې، ذکي نه د مجلې ډیزاین پاتې شو، هره دقیقه به یې یو ځل سترگې ماته را اړولې.

تر مازيگره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ايله چې له کمپيوټر نه د لېرې کېدو پلمه راپيدا شوه او پاڅېدم.

پوره يوه اونۍ وتلې وه، بيخي فېسبوک بد راته ښکارېد، هغه فېسبوک ته نه راتله او زه انديښنو پر سر اخيستی وم. موبایل يې هم زنگ نه تېراوه.

دوشنبه وه نن، څه باندي لس بجې به وې، چې رابنکاره شوه، سم له واره راباندي اختر شو، له خوشحالي نه مې سلام پرېښود، ورته ومې ليکل:

- نگين، زما خو له خفگانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
 - ولې؟
 - دا څو ورځې نه ښکاريدلې، خيريت و؟
 - هو ولا، اوس فېسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
 - څه ستونزه لري؟
 - نه، دا څو ورځې رخصتيانې دي، کور کې گڼه گڼه ډېره ده.
 - د څه رخصتيانې؟
 - د پيغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي کنه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتي نه لري؟
 - نه، مور يوازې د پيغمبر د ميلاد ورځ لرو.
- سمدستي يې وپوښتل:
- تاسې عزاداري کوئ؟
 - نه، مور په دې ورځو کې روژه نيسو، صدقه ورکوو، هغسې يې نه نمانځو لکه تاسو.
 - يعنې بيا هم مور پوره نه مني؟

بيا يې وليکل:

- تاسو يوازې د عاشورا ماسپښين منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟
 په چورت کې يې بوتلم، رښتيا هم د حضرت محمد ص د رحلت ورځ خو دلته نه
 نمانځل کېږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بيا هم ونه ځنډيدم، ورته
 ومې وليکل:

- هو، خو کله چې مورې اولين او اخيرين پيغمبر وايوو، عقیده مو همدا ده،
 چې بل پيغمبر نه راځي، همغه يوه د ميلاد ورځ يې غوره ده، چې
 ونمانځل شي، وفات ته يې له همدې امله مورې دومره پام نه کوو.

ويې ليکل:

- درويشه، بده ونه مني، زه خوشحاليږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه
 غواړې څه ووايي، ولې؟
 - درته ومې ويل کنه، آيا نور هم څه پاتې دي؟
 - نه، گوره کنه، مورې د خپل دين هر څه په ښکاره بيانوو، خو تاسې يې نه
 وایئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه
 کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.

ورته ومې ليکل:

- نگين! مورې په هغو شيانو هم عقیده لرو، چې تا يې يادونه وکړه، خو
 يوازې په طريقه کې يې توپير دی.

بې ځنډه يې بل پيغام راغی:

- درويشه، دا بحث مې خوښيږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ
 معلومات راکړي، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.

ځواب مې ورکړ:

- د اسلام دين خو لکه د نورو اديانو په شان نه دی، دا خو لوی دين دی، د څه په اړه معلومات؟
 - همدا چې د شيعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پيل شول.
 - سمه ده، په سترگو.
 - ډېره مننه، گرانه دوسته.
 - هيله كوم.
- د غرمې ډوډۍ تياره وه، خاله دسترخوان راوور، نور نو كومه موضوع هم په ذهن كې نه راگرځېدله، ما ويل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې ليكل:
- نځين، زموږ غرمۍ تياره ده.
 - نوش جان يې كړه.
 - نه راسره ميلمه كيږي؟
- په خندا يې كړل راته:
- هههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، بڼه اشتها ولري.

- يوازې د نځين پر ليكنه مې يوه لنډه څرگندونه وركړه، نور برابر ليكخونې ته لارم، هغه هم لکه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه يې زما سلام ته عليک وويل، ورپسې يې وليكل:
- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر وركوي.
 - هيله كوم، ستا مطالب بڼكلي دي.
 - مننه.

ما سره تازه كومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځنډېدله، شايد هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت يې ونه نيو، د ليكلو نښانه يې راښكاره شوه، پيغام يې راغی:

- رښتيا، زما اوستا بحث څنگه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوي که څنگه؟
- ههههه، نه هغسې نه، ما ويل يوه مكملة ورځ به پرې وغږېږو، اوس خو هسې هم وخت کم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو گوره زه ملا نه يم، ټول معلومات نشم درکولی.
- دا شيان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان بايد دومره پوه شي، چې قرآن کې څه ليکلي او مفهوم يې څه دی.
- پخه خبره يې وکړه، خوند يې راکړ:
- هو، ته ښه وايې، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلایلو سره يې نشم تشریح کولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهېږي، همغه ووايه!
- سمه ده.
- هو، يو تر بله بحث نه کوو، پوه شوې، يوازې معلومات ورکوو.
- بلکل.
- درې غټې مسألې مې په ذهن کې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:
- گوره! يوه د صيغې مسأله ده، مور يې حرامه گڼو، خو تاسو يې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه کې د پښو وينځلو مسأله ده، تاسو يې مسح فرض گڼئ او مور يې وينځل.

- هو.
- او دريمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلری او کنځاوې ورته کوی، خو مور بالعمکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.
- لنډ پیغام یې راکړ:
- بنه نور؟
- دا وخت یوه بله مسأله را په یاد شوه:
- رښتیا، شيعه گان د وحی نزول پر حضرت محمد ص باندې تیروتنه گڼي، هغوی وایي، چې باید پر حضرت علي رض باندې نازل شوې وای، په دې کې جبرائیل تېر وتلی. دا مسأله هم مور ناسمه بولو.
- سمدستي یې ځواب راغی:
- نه، دا خبره نه منم، شيعه گان حضرت علي د امام په نوم پیژني، دا ټول دروغ دي، هسې شيعه ته نسبت ورکول کيږي.
- بنه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وایم.
- زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکاریدله، وروسته یې ځواب رابښکاره شو:
- شيعه ځکه اصحابان نه مني، کله چې پیغمبر وفات شو یا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله گټه ټول مسایل تحریفول او د پیغمبر کورنۍ سره یې زیاتۍ کاوه.
- کومو اصحابو؟
- یو یې عمر درته یادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پیدا شوه، نو له علي به یې مرسته غوښته، چې د هغه حق یې ضایع کاوه، ان ځینې وخت به یې هغه په کور کښېناوه.
- ورته ومې لیکل:

- يعنې د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟
- ځواب يې رانکړ، ور زياته مې کړه:
- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فکر نه کوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.
- ته خو غور شه!
- لاسونه مې ليکلرې نه لهرې کړل، لږ وروسته يې پيغام رابنکاره شو:
- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دی، بايد حق يې ورکړ شي، خو دنيا يې چې سترگې ورپټې کړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه ورکاوه.
- بڼه د صيغې په اړه؟
- هو.
- زياته يې کړه:
- دا خو منی چې د پيغمبر او امامانو په وخت کې ډېرې بڼې يې سرپرسته وې، د جنگ له امله، دا چې فساد ونکړي صيغه ورته روا شوه.
- اوس زيات نارينه پخپله گټه دا کار کوي، چې بڼه نه کوي، خو په قرآن کې دا آيت شته.
- ځواب مې ورکړ:
- هو منم يې، دا آيت شته.
- فکر کوم، د مومنون يا نور سوره ده.
- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوی.
- نه درويشه، هېڅکله آيت نه منسوخېږي، يوازې په مختلفو وختونو کې يې تفسير فرق کوي، وگوره! يو ځای په قران کې راغلي، چې که مېرمنو

مو ستاسو نافرمانی کوله، ان کولی شی، هغوی په کوتک ووهی، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې رابنکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې بنځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لارم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په بنکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شيعه گان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې بنکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ایله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شيعه وژنه د زمانې دود گرځیدلې، ولې؟ آیا زمور پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکره، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نگین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندېږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

له لږ غلې پاتې کیدو وروسته یې ځواب راكړ:
 - سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

نن زړه نازړه وم، ما ويل كه فېسبوک راخلاص كړم، بيا بحث راسره كوي. حيران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېد او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه. لږ مې ځان وغولاوله، خو دومره د تينگې نر نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ يې بدل شوی و، بيخي بل رقم و، برېښېده چې په هر څه کې يې بدلون راوستی و، ځينو يې په اړه پستونه (څړونې) هم کړي ول.

نگین لا نه ښکارېدلې، ما يو پارسي شعر وځړاوه، يو دوه دقيقې به وتلې وې، چې لمړی ځل نگین خوښ کړ، ورپسې يې پيغام هم راغی:

- گرانه يوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقيدوي بحث نور نه کوو، عیسی په خپل دين او موسی پخپل دين،

سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدايه غوښت، ورته ومې ليکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په انديښنه کې وم.

- د څه انديښنه؟

- ما ويل تر منځ مو خفگان راپيدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وينم.

زیاته یې کړه:

- رښتیا زه نن یو چپرته ځم، لمړی فېسبوک ته راغلم، ما ویل تا خبر کړم.
- ډېره مننه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ویل، چپرته؟
- د کور لپاره سودا اخلم، بیا د یو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- خو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول یې بېرته راته ولیکل:

- بجې؟؟

حیران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي کې څه وايي، متردافه کلمه مې ورته ونه موندله، ومې لیکل:

- یعنی څه وخت ځې، اوس ځې که وروسته؟
- بس لږ وروسته تیارېرم، ځم.

زه تم شوم، هغې لیکل کول، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ځینې کلمې ډېرې سختې وايي، هېڅ نه ورباندې پوهېږم.
- وبخښه نو، ایراني کلماتو سره بلد نه یم.

ویې لیکل:

- ما ته ځیر کیره، زده کوې یې.
- سمه ده، خو په کوچنیو تیروتنو پسې مه گرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غټیږي، مهمې کوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښیږم چې زما غلطۍ ونیسې.
- وگوره، گناه دې خپله ده، خوښیږم نه، خوشحالېږم وایه، خو ځله مې درته وویل، اما ته له خپلې ښوونکې سره ضد کوې.

- هههههه.
- خندا يې هم درلوده؟
- نوبت يې رانکړ، بيا يې وليکل:
- ښه نو زه درنه ځم.
- د هغې پنخپله اصطلاح مې ورته وليکل:
- د ځان مواظبه اوسپره.
- ته هم، د الله پامان.

- چهارشنبه وه نن، کمپیوتر مې روښانه کړ، انټرنټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امین الله غږ شو:
- مدیر صیب، نېټ خراب دی.
 - څه به مې ویل، زما په لاس کې نه و، گنې یوه شېبه به هم نه و رانه خراب شوی.
 - لس بجې شوې، لایې هم څرک ونه لگېد، زړه کې مې ویل خدايکه جوړ شي.
 - غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکېده، پاڅېدم مانځه ته لارم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکی مې ناستي ته زړه ونه شو، د مېز څنگ ته پر کاوچ کښیناستم، د ځان سره مې وویل:
 - نن لکه چې انټرنټ جوړ نشو.
 - ذکي مخ راواړاوه:
 - جوړ شوی.
 - څه وخت؟
 - ته چې مانځه ته لاړې.

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپیوټر ته کیناستم، نگین یو اوږد نظم رالیږلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شیطانت او غیر انسانیت نه پکې شکایت شوی و.

کتل مې چې پیغام یې رابنکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پانه یې وځړوه، خوشحالېږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه یې پست کوم.
- سمه ده، زه یې پست کوم.

شعر مې وځړاوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله څرگندونه یې هم ورباندې ورکړله.

شېبه وروسته یې راته ولیکل:

- دروېشه، نور په شیعیه او سني پسې نه گرځو، زه او ته مسلمانان یو او بله دا چې انسانیت مهم دی.

زیاته یې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنگ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول یې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته یې ورکوي اختیار لري.
- هو، گرانې همداسې ده، منم یې.
- خوشحاله یم گرانه، چې راسره موافق یې.
- هیله کوم.

هغه وځنډېدله، ورته ومې لیکل:

- نځین شعر دې ډېر ښکلی دی.
 - زما نه دی، هو، د ایران حالت پکې ښه انځور شوی.
 - د افغانستان هم.
 - شاید.
- موضوع یې واروله، رانه ویې پوښتل:
- رښتیا هغه کتاب دې پیدا کړ؟ همغه تا چې ویل رومان.
 - نه ولا، دلته مې پیدا نکړ، هغه سړی مې تر اوسه نه دی لیدلی.
 - ښه ته اوس ماته یو رومان ووايه!
- ومې لیکل:
- سم یې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ویل که ته یې راوښیې.
 - سمه ده.
- زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکارېدل، پیغام یې راغی:
- درویشه، د پست بکس پته دې راته ووايه!
 - څه یې کوې.
 - هسې ما ویل، که ماته موقع پیدا شوه، زه یې دراستوم.
 - نه گرانې، زما مقصد دا نه و.
- وځنډېدله، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:
- زه یې هم همدا نن نه درلېرم، ته دې پست بکس ووايه!
 - اوه، نځین ته هم.
 - راته ویې لیکه، بیا خفه کیږم درنه.
 - ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

ما ځانگړی پست بکس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حيران دې ته وم، چې له چانه پوښتنه وکړم، انډيوالان مې هم تر ما نابلده ول.

پر امين الله مې غږ وکړ:

- امين الله، دفتر د پست بکس پته لري؟

ورو د ځان سره وبونگېد، مخ يې راواړاوه:

- د مطبوعاتو جمال يې لکه چې مسوول دی، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڅېدم، جمال ته ورغلم، رښتيا نې همغه يې مسوول و، د پست بکس پته مې ځنې واخيسته، بېرته په منډه راغلم، د نگين څو پيغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درويشه، څه شوې؟ - لارې - ولې ځواب نه راکوې؟

ورته ومې ليکل:

- ويڅېنه، پته مې ايله راپيدا کړه.

- بڼه راته ويې ليکه!

پته مې ورته وليکله، ورپسې مې ورياده کړه:

- زه خپل پست بکس نه لرم، دا د دفتر دی، يوازې د تليفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

نن يې يو اوږد غزل خپور کړی و، د حافظ غزل و، يوازې خوښ مې کړي، څرگندونې ته مې خوښه ونه شوه، ليکځونې ته لارم، هغه لانه وه راغلي، خولند پيغام يې راته پريښی و:

- درويشه، ستا خپل عکس مې تر اوسه نه دی ليدلی.

ځواب مې ورنکړ، د خپلو عکسونو فولډر ته لارم، تېر کال مې په ژمي کې څو عکسونه اخستي ول، يو مې پکې خوښ کړ، سپينې جامې مې د اوورې بگرونډ

سره ورته وې، يوازې تورې کورتې او د سر تورو وينتانو مې ورسره توپير درلود، نور لکه په سپينه اووره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلي هم ول، په څنگ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښايسته ځنډ وتلی و، وروسته په غورۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د ننگين و، ليکلي يې ول:

- ښايسته ځوان يې، خپل دې دی.

ومې ليکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.

- سمه ده، ډير عالي عکس دی، رښتيا کابل کې اووره شوې؟

- نه، دا مې پروسېرن دی.

- ښه ښه.

بيا يې وليکل:

- د دراوژې زنگ دی، بېرته ژر راځم.

ځنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپيوټر غورۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند وېب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کیفیت) په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پيغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نيمگړې نشوی پرېښوولی؛ بيا د پيغام کړنگ شو، خو اوس يې د پايلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې يې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

دريم پيغام يې هم راغی:

- دروېشه ته چېرته يې؟

ورته ومې ليکل:

- دا دی راغلم.

ويې خندل:

- ههههه، خراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
 - رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.
- ورزياته مې كړه:

- شعر دې ښكلى و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دى.
- ښه د حافظ دى.

ورته ومې ليكل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدریسي نصاب كې د حافظ كتاب شامل دى.
- وي به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې گڼي.

هغې وليكل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري.
 - ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا پكې هيڅ دى.
- زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليكل:
- ننگين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنگي تيرى نه دى؟
 - ولې نه دى، عربانو چې هېواد ونيو، خلكو ته نور هيڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم كې شو.
- زه يې ليكلو ته پرې نښودم، زياته يې كړه:

- درويشه، پرېږده دا خبرې، په تېرو پسې سر مه خوږوه، نړۍ مخکې
ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته ووايه!
- اوس نه، لږ وروسته يو ځای ته بيا ځم، کيدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، انديښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ويل، رښتيا مې هم انديښنه کوله.
- نه نو، نوره انديښنه له زړه وباسه.

ويې پوښتل:

- درويشه، څو ايراني ملگرې لري، رښتيا به راته وايې؟
- څه ډول ملگرې، يوازې د چټ او که ټولې؟
- هو، هم د چټ او هم ټولې عادي.
- يوه ده، هغه ننگين نومېږي، په چټ کې ورسره ملگري کوم، نورې تر
اوسه پوره نه پيژنم، يوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړي دي.
- وځنډېدلې، خو ډېره نه، وروسته يې پيغام رانښکاره شو:
- ښه، ټول څومره ايراني ملگري لري، ۳۰ که ۱۰۰ که ...؟؟
- يوازې يو څو محدود ملگري دي، ټول شايد ۲۰ تنه وي.
- پوهيږې، زما ملگري زياتره ښځې دي، چې ځينو سره ته هم ملگري يې،
ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملگرتيا غوښتنه کړې، ما يې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

پرونی. ورځ ډېره په سختۍ تیره شوه، تر مازیگره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه یو شی مې چې ورک کړی وي. نن مې په شنه سهار فېسبوک خلاص کړ، نگین نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوی وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې یو هم نه و راغلی، پرون مې یو شو تصویري سندري ډاونلوډ کړې وې، ما ویل راځه هغه وگورم. غوږی مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

یو وخت په غوږي کې د پیغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، نگین وه:

- درویشه سلام، فېسبوک کې یې؟

ورته ومې لیکل:

- هو، یوازې ستا په تمه.

- مننه.

زیاته یې کړه:

- پرون لارم، تا ته مې کتاب واخیست، درته پست مې هم کړ.

- اوه گراني، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.

- رښتیا هغه کتاب چې ما ښودلی و، هغه نه دی، دا مې بل درواستاوه.

- غټ زحمت دې ویستلی ولا.

- اوه، زه او ته دوستان یوو، په دې کې بیا زحمت له کومه شو.

- ډېره مننه.

غږ یې راباندې وکړ:

- خو درویشه!

- بلې.

- پرون سخته خفه شوم.
 - ولې په خه؟
 - پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهېرې خه يې راته ويل؟
 - خه؟
 - هر چا يو- يوه خبره كوله، يوه ويل: خه كوي طالبانو ته پست استوي، ومې ويل نه، هغه يو ليكوال دى، په وطن ميين انسان دى، بل ويل: ولې دلته شوک نه و، ايله په افغانستان کې، بل به له خندا شين شو.
- زياته يې كړه:
- درويشه، ډېر بد خلك لري، په خدای چې ډېر بد ملت ياستي.
- په تشه خندا مې ځواب ورکړ:
- ههههه.
 - خنده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نیکونو نومونه يې هم زده نه ول.
 - داسې څنگه کیدی شي؟
 - گوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر يو يې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېرم چې زده يې نه ول، که يې نه درلودل.
- ورته ومې ليکل:
- آیا هغوی رښتیني افغانان ول؟
 - هو نو، زه دروغ درته وایم؟
- ما بیا د خندا په نخښه د هههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنډه يې ځواب راکړ:
- په خدای د ژړا ځای دى، نه د خندا.
 - نگین، ما خو ډېر مخکې درته ويلي ول، مور سره د وطن مینه نشته.

- هو والله.

زیاته یې کړه:

- خو ته ښه انسان یې، ته تر نورو بېل یې، باور وکړه.
- مننه گرانې، بیا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هېڅ معنا نه لري.

نن یې بل تصویر خړولې و، خپل یې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا خیزونو ورباندې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښایسته ښځه وه، شا ته یې دېوال باندې د سرو او سپینو زرو رنگارنگ شیان راڅرېدل، د غټې تورې څوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا یې داسې پر شونډو برېښېده، لکه عادت یې چې وي.

تصویر مې خوبښ کړ، ورپسې یې دوه نورې لیکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوی لوستی، امین الله مخامخ راته ودرېد، گڼ کاغذونه یې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې گڼه؟
- هو، وبې گوره، دا ځل بیخې تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لږ لږ مې د مجلې پانې وارولې، هملته پر مېز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسوولیته شوی وم، د دفتر کار ته مې زیاته توجه نه کوله.

کله کله به له ځانه وشرمېدم، چې سر په بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو بايد ځانته حلال کړم.

خو چا ته وايي! بيخي لکه معتاد داسې وم، بېرته فېسبوک ته شوم، نگين راغلي وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، بڼه يې.

- شکر دی، ستا ځال دی؟

- د الله فضل دی.

زه تم شوم، هغې بيا راته وليکل:

- درويشه، عکس دې وليد، هغه د ايران ملکه وه، د لومړي پاچا بڼځه او د مصر د پاچا لور.

- بڼه بڼه دا هغه وه، د شاه بڼځه.

- هو د محمد رضا شاه بڼځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، گڼې دېره ورباندې گرانه وه.

- نو ولې يې طلاق کړه؟

- خو درته ومې ويل.

زما په مطلب پوهه نشوه، ورزياته مې کړه:

- پوه شوم، خو بله بڼځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.

- نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې شلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورگانې.

- بڼه نو دا بڼځه بيا څنگه شوه؟

- انگلستان ته لاره، هلته يې واده وکړ، خو چې کله دلته په ايران کې وه،
- سخته ناروغه شوه، فکر کوم د مالت¹ تېې ونيوله، له هغې وروسته يې د
- بې اولادۍ ستونزه پيدا کړه، گنې په رضا شاه باندې ډېره گرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.
- دا وخت يوه پوښتنه پر زړه راوگرځېده، ونه ځنډېدم، ژر مې ورته مخکې کېښوده:
- نگين هدف مې بحث نه دی، بس يوه پوښتنه کوم.
- وکړه!
- د ايران خلک په يو وخت کې له يوې نه زياتو ښځو سره واده کولی
- شي؟
- ويې ليکل:

- هو، که د چا اقتصادي وضعه ښه وي، کولی شي.
- يعنې ستاسو په مذهب او قانون کې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضایت وي، د نورو يې څه.
- پوه شوم، مننه.
- راته يې وليکل:
- درويشه پوهېږي؟
- له څه نه؟
- کومې ليکنې مې چې پورته کړي، خلک اوس د هغو علت رانه پوښتي.
- ما يې ليکنې نه وې لوستې، دامين الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله
- چې ما نه دي لوستلي، ورته ومې ليکل:
- ښه نو تا څه ورته وويل؟
- همدا اوس اخته يم، ځوابونه ورکوم.

¹ مالت: د وزې له شيدو اخستل شوي تبه

- هغوی څه وایي؟
- وځنډېدل، وروسته یې د لیکلو نښانه رابنکاره شوه، پیغام یې راغی:
- فکر کوم، د غم او ښادی احساس هم له دې لارې لیرېدول کیږي. راته وایي، چې ولې غمجنه یې، څه خبره ده او...؟
- رښتیا هم د احساساتو درک ښه کیږي.
- ورزیاته مې کړه:
- خو یوه خبره ده، زیاتره خلک د بل له زړه نه له شیطانته پوهیږي، نه له صداقت.
- یعنې حسونه دروغ شوي؟
- شاید، اوس زیاتره خلک هر څه ته له منفي اړخه گوري.
- رښتیا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.
- ورته ومې لیکل:
- گنې څه اړتیا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتنې وکړي، ستونزه یې څه ده؟
- لږ وځنډېدل، وروسته یې ځواب راکړ:
- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چټ څراغ مې گول کړ.
- ورپسې یې وخنډل:
- ههههه ښه، یعنې ته په دې پوښتنو خفه کیږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود یې.
- ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، یوازې همدومره مې ورته ولیکل:
- په نورو کارونو کې حسود نه یم.
- ودې لیدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس یې.
- هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- گرانه، د وره زنگ دی، گورم چې شوک دی.
- بڼه ده، ورشه.

نن يې د فېسبوک پر پاڼه څه نه و څرولې، يوازې د ليکخونې پر سمبول باندې سره شمېره بنکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليکخونه مې خلاصه کړه، راته ليکلي يې ول:

- عطر تو اين هوا را پر کرده --- اين هوا آن هوای سابق نيست.

بيا يې ليکلي ول:

- د يراحي سندر ده.

ورته ومې ليکل:

- سندر مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.

- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايي، مهدي يراحي نومېږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتڅنېد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې کومه خبره راته نه وه کړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالي احساس کاوه.

ما ويل راځه همدا يې بڼه وخت دی، بل وخت خدای زده کله پر لاس راځي، ترې ومې پوښتل:

- نگين، کله هم په خپل ژوند کې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليکل:

- هو څو ځله، مينه مې ډيره خوښېږي.

- نه، داسې مينه چې د هېرېدو نه وي؟

- هو كنه، كله كله مې پر زړه هم راوگرځي.

خبره يې وغځوله:

- درويشه، پوهيږې، نارينه تل په خپل غم کې وي، خو بنځې بيا داسې نه

دي، هر ډول سختي گالي خو دھوکه نه کوي.

- لکه چې ښه دردېدلې يې.

- رښتيا وایم، ناځوانه دي.

- ټول به دغسې نه وي گوره.

ويې ليکل:

- ښه، ته راته ووايه!

يو ځل مې ويل راځه ورته وليکم، چې زه پر تا رښتياڼی عاشق یم، بيا مې ويل، نه،

خفه به شي، خدايکه يې بيا پخلا کړی شم.

بل پيغام يې راغی:

- درويشه، څه شوې؟

- همدلته یم.

- ښه نو ووايه، ته عاشق شوی يې.

ځواب مې ورکړ:

- هو، دوه ځله.

ورزياته مې کړه:

- خو دواړو ډېر دوام ونکړ.

- ولې؟

- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مينه عيب دی، خلک ورباندې

شرمېږي.

- ډير افسوس كوم.

خبره يې وغځوله:

- ما هم يو زلمي سره دوه كاله مينه وكړه، هغه مې ډېر خوښېد، بيخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو يوه ورځ مې له څو نورو ښځو سره وليد، له همغه وخته مو بيا اړيکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فكر كوي؟
- د څه په اړه؟
- د عاشقۍ په اړه.
- يعنې بيا عاشقه شم.
- نو څه كېږي؟

غلې شوه، ما هم څه ونه ليكل، وروسته يې پيغام راښكاره شو:

- عشق ښه دى كنه؟

- هو نو، همدا عشق دى چې ژوند دى.

دا وخت مې خپل موبایل ته پام شو، پرون يو چا ډير ښه پيغام را استولى و، ټول څلور كرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره يې سر خور، همغه پيغام مې ورته راواخيست:

- گل ته مې وويل: عشق څه دى؟ ويې ويل: تر ما ښايسته، پتنگ ته مې وويل: عشق څه دى؟ ويې ويل: تر ما ښكلى، شمعي ته مې وويل: عشق څه دى؟، ويې ويل: تر ما سوځونكى، عشق ته مې وويل: آخر ته څه يې؟ ويې ويل: فقط يو نظر.

سمدستي يې پيغام راكړ:

- ښه اوس يې له كوم ځايه پيل كړم، يعنې يو نظر كافي دى؟

- پوهېرې، د مينې په کتو کې خومره رازونه دي، له عاشق پرته بل خوک نه ورباندې پوهېرې.
- وځنډېدل، غوښتل مې بيا يوڅه ورته وليکم، خو کاته مې چې ليکنه يې رابنکاره شوه:
- نه، نه پوهېرم.
- زياته يې کړه:
- زما لپاره مينه دوه اړخيزه پل دی، چې يو لوری يې د مينې دی او بل يې د مهربانۍ.
- منم يې، خو بيا هم کتو ته اړتيا شته.
- په هغسې مينه زه باور نه لرم.
- نگين، ډېر پخوا دا ويل شوي چې مينه ژوند دی.
- ونه ځنډېدل:
- ودې ليدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تيرېږي.
- خو چې کتل نه وي، د هېڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د بنايست او نه د ژوند.
- سمه ده، بيا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.
- وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:
- نگين!!
- درويشه نه يې منم.
- وگوره! زه څه درته وايم.
- نه، نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.
- ووېرېدم، ما ويل لکه چې بيا مې کار وران کړ، ورته ومې ليکل:
- خفه شوې؟

- ځواب يې رانغی، بیا مې غږ مې پرې وکړ:
- نځین، زما خبره خو واوره.
 - وایه.
 - ته خو گوره زه څه درته وایم!
 - ولې زه ستا دوسته نه یم، که یوازې خبرې کوو، بس.
- اوچته لکه له خوبه چې راوینښ شم، خو زه سادگی لا هم وپېرېدم، ما ویل خدای زده، له دې خبرې به یې مطلب څه وي، بابېزه مې وگڼله، ورته ومې لیکل:
- نځین، پوهېرم، خو ته ماته اجازه راکړه.
 - ښه وایه، زه په تمه یم.
- ورته ومې لیکل:
- په غوصه کېره مه نو؟
 - زما غوصه څه کوي، وایه.
 - نه، نه یې وایم، وپېرېم.
 - ووايه ژر کوه!
- نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې لیکل:
- ښه ده، درته وایم یې.
- خو بیا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې یې دوه زړې کړې وم، په چورت کې یې بوتلم، چې بیا یې پیغام راغی:
- درویشه ووايه کنه، ژر کوه!
 - ښه دا دی لیکم یې، لږ خو صبر کوه.
- د زړه درزا مې وار په وار زیاتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې لیکل:

- گوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې څنگه درک کړې وې، څنگه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته رانښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه...
- بې ځنډه یې وپوښتل:
- زړه دې څنگه؟؟
- نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدړه باندې گوتې ټینګېدلې، لاسونه مې ریرېدل، بل پیغام یې راغی:
- درویشه! خدای ته وگوره، ولې زړه دې؟
- نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:
- زړه مې رښتیا یې بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.
- وای خدایه.
- بیا یې ولیکل:
- وای دروېشه، زړه مې وښوید، ته رښتیا وایې؟
- باور وکړه، نه مې ورځ ورځ ده، نه مې شپه شپه.
- نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لرزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام رانښکاره شو:
- درویشه، یعنې ته...
- زیاته یې کړه:
- یعنې ته رښتیا یې راباندې عاشق یې؟
- همدومره مې ورته ولیکل:
- هو، گراني، له همغه اوله.
- وای خدایه، درویشه رښتیا وایه.
- احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

- رښتيا وايمنممممممممممممممم.

ځواب يې راغی:

- ټول بدن مې رپردي، زما هېڅ باور نه راځي. دا ته څه وايي؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم وپرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ويل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې ليکلرې ته گوته ور تيرې کرلې، زړه مې هم نه و، خو له ناچاری مې ورته وليکل:

- ما ويخښه، که زما په خبره خفه شوې يې.

همدې سره يې پيغام راغی:

- ته څه وايي، دا اوس واقعيت دی که ټوکې کوې؟

په دوو کې يې حيران کړم، نه مې هو ويلي شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په ياد شوه، ښه اوس څه ورته ووايم؟ په همدې کې وم، چې بيا يې جدي وليکل:

- درويشه! دا خبره دې اټکلي وکره، که رښتيا هم راباندې عاشق يې، د خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پته يې کړم، هغې د ټينگار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، گنې له وړاندې هم پوهېدل، چې زه ورباندې مينيم. ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- هو، زه درباندي عاشق يممممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعيت دی!

همدې سره له فېسبوکه ووتله، خدای خبر زما رنگ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې څخه نه راخوت، له همکارانو مې حيا کوله، گنې هملته مې خپل سر ته سوکان وپستل، ځان به مې ښه ريشخند کړی و.

بله چاره نه وه، ليکخونې ته ونښتم، يو په بل پسې مې پيغامونه ور سر کړل.

رابنکاره نه شوه، خو اوس مې زړه چيرته صبرېد، شاته مې ډډه ووهله، نور مې هېڅ نه کول، کرار ناست وم، يوازې دواړه سترگې مې فېسبوک ته پاتې وې، بس.

خو دقیقې به وتلې، چې بېرته رانېکاره شوه، سم له واره یې په لیکځونه کې لیکل پیل شول، پیغام یې راغی:

- درویشه، کمپیوټر مې نژدې مات شوی و، وغورځېد.
غټه ساه مې واخیسته، ستونی مې واز شو.

کاته مې چې بیا یې ولیکل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه کېږه، هېڅ خبره نشته.
ځواب مې ورکړ:

- ستا پر ځای ستا کمپیوټر اغېزمن شو.
- نه گرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زیاته یې کړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درویشه، گوره زه هم.
- ته هم څنگه؟

ویې لیکل:

- تیرې دوه ورځې رخصتۍ کې چې نه وې، باور وکړه، هېڅ فېسبوک
خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وکړم، خو ته نه وې.
ورته ومې لیکل:

- گرانې همدا هغه احساس دی، چې زه یې ستا پر وړاندې له اوله لرم.
ویې لیکل:

- یعنې زه هم درباندي عاشقه یم.
- هو، خو ته یې د ویلو جرات نه لرې.
- درویشه، هېڅ باور نشم کولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر کړي ول، بیا
مې ورته ولیکل:

- گراني، زه درباندي عاشق يم، يوازي ستا عاشق!
نوبت مې ورنكړې، ورزياته مې كړه:
- ننگين، ته هم راته ووايه نو!
- څه؟
- همدا چې راباندي عاشقه يې!
راته ويې ليكل:
- دروبشه! محمد رښتيا راته ويلي ول.
حيران شوم چې محمد بيا دلته له كومه شو، دا څوك دى؟
ترې ومې پوښتل:
- څوك يادوي؟
- همغه محمد يادوم، چې زما په اړه درسره غږيدلى و.
را په ياد شو، همغه چې د دې د عكسو لېرې كېدو لپاره راسره غږېدلى و، ورته
ومې ليكل:
- بڼه، هغه څه ويل؟
- ويل يې چې ته رانه لاس ناخلي، هېڅ دليل نه منې او يوازي ما غواړې.
ځانته مې وكتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب وركړ:
- هو نو دروغ خو مې نه دي ويلي.
- ځكه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.
سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه يې همغه وخت درك كړى يم، ما يې په زړه
كې ځاى نيولى، خو سادگي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ويرې له لاسه كړښې
په احتياط ورته كښلې.
- اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې ليكل:
- گراني، اوس خو راته ووايه چې راباندي عاشقه يې، لطفاً!

- اوه گرانه، كلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره ليرې يوو، كله
امكان لري.

ورته كړل مې:

- مينه فاضلې لنډوي، اندېښنه مه كوه، ووايه نو!

بلاخره يې كلماتو سره لوبې وكړې:

- درباندي عاشقه يم، درويش جانه زړه ته مې راننوتی يې، رښتيا نى
راباندي گران يې، واقعا درباندي عاشقه يم.

نزدې غرمه وه، مندوي كې مې ځانته كورتي اخيسته، موبایل ته مې زنگ راغی،
شمېره نااشنا وه، هوکې مې كړ، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال يم، له مخابراتو نه ستا په نوم يو څه راغلي، وايخلم كه
خپله راځي؟

- نه وروړه، زه دفتر كې نه يم، ته يې واخله!

- سمه ده.

ماسپښين دفتر ته راغلم، برابر جمال ته وروختم، د توربخن ميز شاته ناست و،
كمپيوټر ته يې سترگې پاتې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په ليدو يې د مېز
روك كش كړ، يوه وره توتېه كاغذ يې راووپست، راته ويې نيو.
ما ورته وخنډل:

- يوازې همدا؟

د هغه تور نري بريټونه په خندا كارې شول:

- نه، مركزي پسته خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو كې چې ده، هلته خپل
امانت واخله.

په همدې پلمه مې ځان وپوهاوه، گنې په رښتيا هم لاره چاره يې نه وه رامعلومه، لمړې ځل و، چې ماته پست راغلی و، هغه هم له بهر نه.

خبره مې په توکه واپوله:

- عجب خلک دي، چې دا يې راوړو، خو هغه به يې هم راوړی و.

د هغه برېښونه بيا په خندا کاره شول، پنډې متې يې سره وروستلې، شاته يې تکیه وکړه، زه ترې راووتم.

د مامورانو رخصتۍ ته نيم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپين مېز باندې غټ کمپيوټر ايښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، يوازې دوه سترگې يې ښکاريدلې، د ښيښې سوري ته مې خوله ورنزدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:

- ماته له بهره يو پست راغلی، چېرته؟

هغه په خبره کې را ولويد:

- وروره، دا د لېرلو څانگه ده.

لاس يې کين لوري ته کوږ کړ، ويې ويل:

- هاغسې شاته را تاو شه، بستې هلته راځي.

هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته يو بل تن ولاړ و، اوږد سړی و، په ډېر تکليف يې د هغې خونې سورې ته ځان کړوې کړی و، لږ وروسته يې په شنه پلاستيک کې پيچلی خپل امانت واخيست، د سورې مخه يې راته پرېښوده.

د مسوول کس خپته په يخنکاک کې په تنگ ښکارېده، تنۍ يې ډيرې سره کش کړې وې، له قواري تر يخ سړی برېښېد، خو غږ يې ښځې ته ورته و.

په سر کې يې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې يې يوه پاڼه ډکه کړه، وروسته يې زما مخې ته د لاسليک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسليک مې کړه.

لږ وړاندې مې سترگې ولگېدې، بل مامور خورا ډنگر و، تورې نرۍ مې يې ښورولې، ما ويل حق به يې دا چاغ ملگری ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سگرتي و، له جبهه يې د سگرتو ډبې راووست، يو دانه يې په وچو تورو شونډو کې ونيو او ډبې يې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاره وه، ماته يې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.

- ولي؟

سړي ژر له غوتې نه چاره لېرې کړه، په تريو تندي يې شونډې وښورېدې:

- درويشت کاله دلته يم، تر اوسه مې د چا امانت نه دی خيانت کړی.

- نه هغسې مې نه ويل.

- بيا نو اندېښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هېڅ نه

کوو.

نور مې هېڅ ونه ويل، يوازې خيږ وم ورته. مامور چاره پرې ورکېښوده، د ژېړ ډبل کاغذ يوه خوا يې ټوله ور څېرې کړه، يوازې يو کتاب يې ترې راووست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه يې د ليک يو پاکټ راووست، هغه يې پر مېز کېښود، وروسته يې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه گوته برابره کړه، له يوه سره يې ټولې بلې خوا ته وشرلې، د کتاب پوښتۍ ته يې وکتل، پر خپل همکار يې غږ وکړ:

- يوازې کتاب وليکه، داستان.

ورپسې يې يوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل يې د يو سل اته دېرشو افغانيو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، يو سل څلوېښت مې ورکړې، ايله چې امانت يې راته وسپاره.

ډېر هيچانې وم، تلوسې مې نور يو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، هملته دهلبز کې شنه اوږده پلاستيکي څوکۍ ايښې وه، پر يو کوچني بې کښناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وويست، پنډ کتاب و، په غټو تورو ورباندې ليکلي ول: (همخونه). نور مې ونه کوټ، څنگ ته مې کېښود، د ليک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه يې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنگ يې هم و، بيخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د يو شعر درې بيتونه ول، ډېر ښکلي، ورپسې يې خپل سلامونه او پېرزوينې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړې ول.

وروستۍ دوه کرښې يې داسې وې: (ډېر دې نزدې احساسوم، ان بيخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړې يې. دروېشه! همدا لکه چې مينه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نگين کاشاني. ليک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر يووړم، ځانته مې غوصه راتله، چې سپړه ته لا څومره ساده يې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادگي هېره کړه، خوښي راباندې زوروره شوه، له خوشحالي نه مې زړه دننه سينه کې په الوتو شو، چټي به خدا راغله، بيا به مې شاوخوا ته وکتل، خو ښه وه، هلته نزدې څوک نه ښکارېدل.

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه ليد، پر لاره وځنډېدم، نزدې ماسپښين مهال و، شعبي ته راغلم، کمپيوټر ته کښناستم، درې پيغامونه راته راغلي ول، درېواړه پيغامونه دهغې ول:

- سلام درويشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وي، خدای مکره څه درباندي شوي نه وي. موبایل دې هم کار نکوي، ولې؟ په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:
- درويشه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه گرانې.
- د څه مننه؟
- خدای راغله، د هغې بل پیغام راغی:
- درويشه، د څه مننه؟
- ځواب مې ورکړ:
- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدایه، کتاب درورسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، څنگه دی خط مې؟
- ورته ومې لیکل:
- ښکلی لیک او ښکلی خط.
- د هغې د لیک وروستی جمله مې ورته ولیکله:
- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نگین کاشاني.
- لږ وځنډېدل، وروسته یې پیغام راغی:
- اوه درويشه، ته هم.
- خبره یې وغځوله:
- پوهېږې، اوس دې نشم هیرولی، واقعاً درباندي مینه یم.
- نننۍ نیمه ورځ په خوږو خبرو بیخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې یوازې زه پاتې یم.

د سهار اته نیمې بجې وې، د پاسپورټ ریاست ته ننوتم، نهه بجې یې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د یو لاسلیک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډیر وړی شوی وم، سهار مې چای هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برگر خرڅېد، خلک ډیر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره ټوکر کې ښایسته شوې رېږې (کراچۍ) ته ودرېدم، د دیرشو افغانیو برگر مې وغوښت. برگر وال ښکته کتل، غږ یې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډېر ځنډ ونه ووت، وروسته یې زما هم راته جوړ کړ، هملته مې په ولاړې وخوړ، مور شوم، ورپسې مې یو گیلان اوبه هم پر سر واړولې. ساعت ته مې وکتل، لا یوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقیقې مې نور هم د انتظار ځور ته ځان ټینگ کړ.

یوه بجه شوه، دننه یې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تیار دي، له خوبنۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډیر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه یې هم نه تالول، ژر ژر یې توزیع کول.

لږ ځنډ وروسته یې زما نوم واخیست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ یې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردی یې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورټۍ په کین جېب کې واچاوه، اووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپټیا خپره وه، ټولو خپلو کمپیوټرونو ته کتل، یوازې سلام مې ور واچاوه، نور لارم خپل مېز ته ورتاوه شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې یوه ایراني راباندې مینه ده او تر ما بل نیکبخته نشته.

فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې پیغامونه راغلي ول:

- درویشه! بیا څه شوې؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بیا یې لیکلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بیا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له

مخکې وایه.

رښتیا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې ترې پټوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ویل، نو بیا ولې اوس؟ راځه ورته ووايم.

ورته ومې لیکل:

- گراني، ایران ته درځم، د سفر ترتیبات نیسم.

ځواب ته یې تر مازیگره په تمه کښیناستم، خو هغه رابنکاره نشوه، نور نو ناستي ته هم پلمه نه جوړېدلله، رخصتي شوه، لارم کور ته.

یوه اونۍ ووته، له یوې خوا په مندو رامنډو او له بلې خوا نګین ته په پلمو ستړی شوی وم، نن هم یوه نیمه بجه به وه چې کمپیوټر ته کښیناستم.

فېسبوک مې خلاص کړ، لیکخونې ته مې لا پام نه و، چې د هغې پیغام رابنکاره شو:

- درویشه! مړه مې کړه، خو دروغ مه راته وایه.

پوه شوم، چې هغه نوره ستړې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، گنې نن په سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې لیکل:

- ولې گراني، زه دروغ درته وایم؟

- څه ووايم، زه خو بیخي نه پوهېږمه.

- گرانې، يوازې دوه ورځې نورې هم لگېږي، ما وبخښه.
- ځنډ يې ونکړ، په ليکلو بوخته شوه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:
- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ويزې رابرسېره شوه، اخر دا څنگه دولت دی؟
- که زما په اختيار کې وای، اوس به وختي ايران کې وم.
- همدغه خو زه هم وایم، سمدستي ستا راتگ ته ضرورت څه و، شايد ډير لگښت هم درباندي راشي.
- دا خبره بيا له کومه شوه؟
- بې ځنډه يې وليکل:
- ماته همدا کافي ده چې فېسبوک کې راسره واوسي.
- نگين، زما گناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.
- څه ډول ستونزې؟
- همدا چې پيسې دې ورکړې، کار دې کيږي، که نه نو ځنډوي يې.
- ويې پوښتل:
- رشوت غواړي؟
- هو، خلک ايران ته زيات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.
- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟
- هيڅ پکې ټکنی نه شوم، ورته ومې ليکل:
- ولې ستاسو سفارت کې فرښتي دي.
- هغې وخنډل، ما ورزياته کړه:
- نگين، ته مه خفه کيږه، موږ ورسره عادت يوو، اوس کار په خلاصېدو دی.

ويې پوښتل:

- درويشه، ته هم رشوت ورکوي؟
 - هو نو، چې مجبور شم، بيا خو چاره نشته، بايد وريې کړم.
 - يعنې په گناه کې ته هم شريک يې؟
- ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې يې ځنډ نه وپست، سمدستي يې پيغام راغی:

- خاڼده مه، د افسوس ځای دی.

بيا يې راته وليکل:

- دروېشه، ما وبخښه! رښتيا ته به حتماً نن سترې شوی يې، مامورانو به ځورولی يې، ما هم خدايزده څه څه درته وويل.
- هيله کوم، بڼه دې وويل.
- بڼه نو اوس به کور ته ځي، د رخصتۍ وخت دې رالڼد شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- گرانه د ځان مواظب اوسه، په گڼه گوڼه مه ورځه!
- سمه ده گراني.

ايله چې نن مې زړه ولگېد، تېرې دوه ورځې راباندې بيخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې يې سفارت ته غوښتی وم، زه نيم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لين کې ودرېدم، خلک ډير ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نژدې يوولس بجې وې، چې نوبت راغی. وروړاندې شوم، زما د نوم په اخيستو يې پاسپورټ راته ونيو، ژر مې وکوت، ويزه يې پکې لگولې وه، بېرته مې قات کړ، چېب کې مې کېښود.

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځایولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښۍ ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لارې نه شار نو (شهر نو) ته لارم، اباسین هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملگري سره تللی وم، نن بیا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره.

په همغه ځای کې و، انصاري څلور لارې ته لنډ د قبلې خوا ته. د اریانا افغان الوتکې ټکټ یې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ یې الوت و، یوه نیمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې یو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري.

د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په خراغونو یې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښوړاوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په یاد شوې، لاسي گنډل شوې جامې، ما ویل خامخا یې خوښیږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندي د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تیمورشاهي ته وخوځېدم، لېزانک پله باندي ډیر وخت نه وم تېر شوی، ما وبل تر پښو لاندي به مې همغسې لکه پخوا لړزه وکړي، خو نه، اوس یې پر فلزي پایو کلک کړی و.

له سړک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بیروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې یوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې یوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښایسته گنډل شوې وه، ښکلې گنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښینې، ډېر ښایسته کمیس و.

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ يې راته بيه کړې، دوکاندار سپينپيری و، وچ ډنگر سرې، خو ډير سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ايله مې دوه ويشت سوه ترې واخيست او همغسې کور ته راغلم.

بيخي بل ډول احساس مې کاوه، لمړی ځل و، چې الوتکې ته مې پر لومړۍ زينه باندي پنبه کېښوده، فکر مې کاوه چې ټول به ما پسې راگوري، د زينو سر ته وختم، ژر مې شا ته وکتل، هېڅ خبره نه وه، هر سرې پخپله سودا کې ورک و، زه چا څه کولم، هسې خپل وهم پر سر اخيستی وم. د الوت وخت ته لس دقيقې پاتې وې، نگين ته مې زنگ وواوه، موبایل مې غوږ ته نيولی و، چې له هغه اړخه نازک غږ شو:

- هلو.
 - هلو نگين، زه يم، درویش.
 - هو پوهه شوم، چې خيريت وي، ويلي خو دې نه ول، چې زنگ وهې.
- له خوشحالی نه بيخي وارخطا وم، ورته کړل مې:
- يو زيری مې درباندي کاوه.
 - د څه زيری؟
 - همدا اوس الوتکه کې ناست يم، شپبه وروسته درروانېرم.
- غږ يې اوږد شو:

- وای خدايه! دروبشه رښتيا وايې؟ زه يې نشم منلی.
- هو گراني، بس شو دقيقې وروسته در په هوا کېرم.
- څو ساعتو کې را رسيرې؟

لمړې ځل مې و، نه پوهېدم شو ساعتۀ نيسي، په څنگ كې مې څوك ناست هم نه و، هسې اټكلي مې له خولې ورته ووتل:

- شايد درې ساعتۀ ونيسي.

- درويشه ته رښتيا نې راځې؟

- هو نو گراني.

- وای خدايه!

غلي شوه، ژر يې بيا غږ وکړ:

- ای، اول دې لږ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حيران يې کړم:

- څنگه مې ځوروي؟

- څه يې کوي، چې کله راغلي بيا يې ويني.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ويې ويل:

- بڼه ده گرانه، زه اوس تياری نيسم، بدرگې ته دې په هوايي ميدان كې په تمه يم.

- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پيدا كوم.

- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- ننگين!

- اورم.

- ډېره مينه درسره لرم.

ورو يې وويل:

- زه هم گرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتيا اورډېدو ته پرې نښوده:

- درويشه!
- بلې، اورم.
- بلاخره زه او ته يو بل وينو.
- هو گرانې، ان شأ الله.

راته كړل يې:

- ډيره قوي اراده لرې، راباندې گران يې، بيخي ډير.
- ته هم.
- بڼه نو، تليفون دې بند كړه، ايله تيارى ونيسم.
- سمه ده، د خداى پامان.
- د خداى پامان، پخير راشې.

الوتكه په هوا شوه، حَای حَای مې غرونه ليدل، هغه هم په شېبه كې له سترگو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټكان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خيرالله كړل. خنگ كې مې سپين زيرى ناست و، غږ يې وكړ:

- مه وارخطا كيږه، طياره په وريځو كې همداسې كوي.
- ما هېڅ ونه ويل، لږ وروسته بيا د سپينزيرى نرم غږ په غوږ راننوت:
- دا دې اول وار دى؟
- هو.
- چېرته ځې؟
- ايران ته.
- ورويې وخنډل:
- پوهېږم چې ايران ته ځې، كوم ښار ته يې؟

سړي ته البته ساده ښکاره شوم، خبره مې په توکه واوروله:

- ښه ښه، ما ځی ویل څو هېوادونو ته به ځي.

دواړو وځندل، له خندا وروسته لږ چوپتیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږيري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان یې د خیره؟

- تهران ته.

- څه کار کوي؟

- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سړي د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ یې ونکړ. دواړه بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترگو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترگې یې پورته رڼې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځي؟

په نهیلۍ یې خوله چوله کړه:

- تهران ته، درې کاله کیږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.

- ولې؟

- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې.

پوهېږې! د کال درې ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته ځنډ وروسته یې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به یې درنه پتوم، د پوډرو تجارت یې کاوه.

- څو کاله قید یې ختلی؟

غمجنه نړۍ موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- قاچاقبران په ايران کې غرغره کوي، قيد ميد نشته هلته.

- نو دی څنگه...

په خبره کې راولوېد:

- درې لکه ډالر مې ولگېدل، ايله يې په عمري قيد بندي کړ، گنې وختي

به يې اعدام کړی و.

د سپين ږيري سترگو کې اوښکې تم نشوې، پر مخ يې ښکته راوبهېدې، ژرغونی

غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنيا لرم، زوی مې هم ډېرې گتلي، څه به يې کړم، اوس همدا ټوله

دنيا ايرانيو ته ورکوم، خو زوی مې نه خوشې کوي.

غټه ساه يې واخيسته، وروسته يې پاتې خبرې ته شونډې ورتولې کړې:

- ورورکه، همدا يو زوی مې دی، هغه هم.

سپينږيري خپله ژړا ټينگه نشوه کړی، خپل سپين دسمال يې سترگو ته ونيو.

زما چورت هم خراب شو، د ښيښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه

نشوی جوړولی، يو وخت مې کتل چې هغه ویده دی.

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بيخي

بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غونډې و.

د دهلبز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښايسته دهلبز و، وړاندې لارم، لوی سالون ته

ورننوتم، يوې غاړې ته د مامورينو ځای و، خلک هملمته ورتلل.

د سپين مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپينه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل يې نه، خو سلوک يې بد نه و، مسافر نه ځنې خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ايښي تليفون ته مې اشاره وکړه، ومې ويل:

- ويخښئ، اجازه ده يو زنگ ووهم؟

ژر يې پر تليفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟

- نه نه، داخلي.

تليفون يې راوړاندې کړ، وروسته يې يوه گوته جيگه ونيوله:

- فقط يوه دقيقه!

سر مې ورته وښوراوه:

- سمه ده.

درې ځلې مې د ننگين شمېره ډاياله کړله، خو اړيکه ټينگه نشوه، تليفون مې بېرته خپل ځای ته ورتيله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپين سري مامور پاسپورټ راته ونيو، په يوه مننه ويلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

انديښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، يوازې زه پکې لکه بې موره وری، په تش ميدان مې سترگې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې يوې خوا بلې خوا ته، ځان جيگ جيگ کړ، ما ويل که مې چيرته وويني، خو نه ما څوک د هغې په خهره وليدله او نه پر ما باندې چا غبر وکړ.

د هغې خبره را په ياد شوه، ما ويل حتماً يې ليدل يم، خو هسې مې ځوروي. کيدی شي اوس راپيدا شي. خو نشوه پيدا.

اندېنېنه مې هم په ذهن کې غټېدله، چې ولې رانغله، موبایل يې ولې کار نکوي او... بيخي ډير په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ويل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به وړپيدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سړک غاړې ته ځان وويست، مخامخ يو ټکسي ولاړ و، ډنگر ځوان يې شترنگ ته ناست و، پاسنی شونډه يې په برېتو پټه وه، د هوايي ډگر لارې ته يې سترگې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وويل:

- ايران شهر ته ځم.

شونډې يې چوله شوې:

- ټول ايران شهر ته، که کوم خاص ځای لري؟

نوره پټه رانه هېره شوه، پر جېب مې گوتې نويستې، وړوکی کاغذ مې راوويست، پټه مې پکې تياره ليکلې وه، ټکسيوان ته مې ونيو.

د کاغذ په ليدو يې دروازه خلاصه کړه، راکښته شو، زما بيک يې د موټر ډاله کې کېښود، په راگرځېدو کې يې لنډه ساه واخيسته، وپې ويل:

- اوه، څومره دروند و، ښاغليه! لکه چې اکسيجن پکې و.

خدا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ يې وکړ:

- وڅېژه، څو د خيره.

پر لاره يې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، وړې تورې سترگې يې پکې رانېکاره شوې، کله کله به يې راباندې خښې کړې.

عجيب او غريب حرکات يې درلودل، سندرې يې زمزمه کوله، پر خپلو وينښتانو يې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقيقې وروسته به يې د ښي لاس گوتې پکې ورټېرولې.

ما د بنار سيل کاوه، بد بنار نه و، لوړې ودانۍ يې هم کمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافیک، خوند يې راکړ، هملته هم د کابل گډوډي را په یاد شوه، افسوس راغی.

د ټکسيوان غږ شو، مخامخ د سيټ هندارې ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم ورباندې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه وموسېد، وروسته يې ورو وويل:

- که عيب نه وي، يوه پوښتنه وکړم.
- مهرباني.
- د کوم وطن يې؟
- د افغانستان.

د سړي له سترگو سره وروځي پورته کاره شول، غږ يې ونکړ، بېرته يې خپله زمزمه پيل کړه، خو ډېره يې ونه غځوله، غلی شو، وروسته يې يوه-يوه کلمه راواخيسته:

- ښاغلیه، يوه ورځ رانه وتښتېدل، کرایه يې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې افغانان ول.

دا خبره يې راباندې ښه ونه لگېده، ژر مې جېب ته لاس کړ، دوه پنځه سويزه مې ورته ونيول. پيسو ته يې وکتل، نوټونه نوي ول، په گوتو کې يې وسولول، وروسته يې پوښتنې ته په هنداره کې سترگې راوړولې:

- دا څه دي؟
- کرایه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ويې خندل:

- هسې يوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟
- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

ټکسيوان بيا پيسو ته وکتل، ويې نه پېژندلې، لکه نوې يې چې ليدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندي يو لک تومان کيږي.

خوشحاله شو، پيسې يې پر جېب ومنلې، وروسته يې وپوښتل:

- بناغليه! سوداگر يې؟

- نه.

لږ ځنډ غلې و، بيا يې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوي؟

- نه.

- کور دې دلته دی؟

- نه.

سړی حيران شو، هېڅ يې ونه ويل، ډېر ځنډ پس يې بيا غږ را پورته شو:

- بناغليه، بيا نو خامخا چکر ته راغلی يې، زه درسره مرسته کولی شم،

بنايسته- بنايسته ځايونو ته به دې بوځم.

ومي خنډل:

- نه وروره، د يو دوست ليدو ته راغلی يم.

- يوازې ليدو ته؟

- هو.

- نر دی که بنځه؟

ډير عجيب سړی و، عجيبې پوښتنې يې کولې.

بيا يې وويل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه

شي.

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.
ځواب مې ورکړ:

- هيله كوم، زما يوه ايراني دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.
- په وينتانو کې يې گوټې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو بنکاره شوه:
- بيا دې نو راتگ يې ځايه نه دی.
- له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپټيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:
- بناغلييه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلي، خو هغه تر هوايي ډگره هم درته رانغله.
- نه پوهېږم، موبایل يې زنگ تېر نکړ، گنې خامخا راتله، راته ويلي يې ول.

- څه ووايم نو.

ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سړی راته وايښد، کرار- کرار مې خوله ورته سورۍ شوه، د ننگين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترگې يې ارگې پاتې شوې، حيرانۍ يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هيڅ ونه ويل.
بنايسته ځنډ ووت، وروسته موټر ودرېد، بني لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- بناغلييه بد سړی نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.
- منته.

کين لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه وينې، هغه يې دروازه ده.
- احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په ريږدېدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه بنکته شوم.

تکسيوان تر شا غږ را وکړ:

- بېک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام يې څنگله کېښوده، ويي ويل:

- ښاغلي، گمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوي؟ ته پوهېږي،

هغه يوه پردۍ ښځه ده!

ور وگرځېدم:

- ته ووايه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته يې مخ راواړاوه:

- هلته گوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتيا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپيدا شول، ښځې پکې له تورې کارغۍ

تاوېدلې.

د موټر د دراوژې کړپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه يې خلاصه نيولې وه، ورو

يې وويل:

- په موټر کې کېښه! د پنځو دقيقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول بايد زه ورشم.

په تلو کې يې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتيا د هغې ميرمنې نوم څه و؟

حيران يې کړم، ما ويل دا اوس څه کوي، بيا يې وپوښتل:

- ښاغلي نوم يې څه و؟

- نگين کاشاني.

- اهو، په ياد مې شو، مننه.

دوه گامه يې واخيستل، بيا راتاو شو:

- بېغمه اوسه، يو ايراني نارينه دوست هم ومنه.
- مازې مې شونډې په موسکا سره بېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترگې ښخې کړې وې، نور مې بيا ونه ليد.
- ما شا ته سر کېښود، چورت کې لارم، ذهن مې بيا د اندېښنې سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه گټلې وه، دا موبایل يې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ويلې هم ول او ...
- خدایزده څومره وخت به وتلی و، چې د دروازې کرپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسيوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ يې راواړاوه:
- ښاغلیه، ډېر متاسف یم.
- په وارخطايۍ مې وپوښتل:
- خيريت خو دی؟
- نه وروره، هغه رښتيا ستا بدرگې ته درغلې وه، خو.
- په خبره کې ور ولوېدم:
- خو؟
- غټه ساه يې واخيسته، زما پر زنگانه يې لاس راکېښود:
- ښاغلیه، يوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ويل.
- نو څه شوه هغه؟
- د هوايي ميدان پر سرک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسيوان او دا دواړه مړه دي.
- غږي مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بيخي مې غوړونه ډب شول.

شاوخوا مې سترگې واړولې، په شيبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ايران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې گانه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفگانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هيلې مې په همغې شېبه کې راټولې کړلې او د يوه لنډ اسويلي په تاو مې له منځه يووړې.

پر خپل زنگانه مې بيا د موټروان لاس وليد، غږ يې شو:

- ښاغليه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځورند پاتې و، تر خولې مې بيا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل يې په آمرانه ډول وويل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، يو ځل خو يې ووينه، خير دى که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولويد:

- هاغه زلمى وينې! هغه شين كميسى.

ور مې كتل، هغه زياته كړه:

- هاغه چې پر دروازه يې تكيه كړې، هغه يې زوى دى.

- څه، زوى يې دى؟

- هو، ولې ته نه يې خبر؟

- خبر يم.

- نو بيا!

هېڅ مې ونه ويل، ټكسيوان خپل تندى په سوک وواهه:

- اوه خدايه! ورشه نو، آخر دومره اوږد منزل دې كړى.

په زړه کې مې يو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بيا يې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترگې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنگ و، حیرانی په مخه کړم، خو سړي صبر ونه کړ، تندي ته يې بيا ټک ورکړ، ويې ويل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بيا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وايې، چې ته افغانی يې، نه به د هوايي ډگر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پېښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي وښيه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوېد:

- خو، مه پکې وايه، ما هغوی ته ويلي چې ته د هغې همکار يې، بس.

زیاته يې کړه:

- زوی يې عصبي ناروغ دی، خاوند يې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او يوه لور لري، هغه ماشومه ده.

ترې ومې پوښتل:

- ته څه پوه شوې؟

سړي وخنډل، وروسته يې جیب ته لاس کړ، کارت يې راووست:

- دا وگوره، زه جينايي مامور يم، هم ټکسي او هم دا.

له حيرانۍ نه مې سترگې رډې پاتې شوې، هغه ونه ځنډېد، ويې ويل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلى وم، هغه زياته كړه:

- ويخبڼه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووايم، خو وشوه نو.

بيا هم چوپ پاتې وم، هغه وويل:

- ته مه وارخطا كېره، ستا په زيان نه يم.

بيك مې واز كړ، په سره پلاستيك كې پېچلى سوغات مې را وويست، هغه تر مخه

زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمي مخې ته ودرېدلو، هغه سر له گړپوانه راپورته كړ، سترگې يې لكه سكروتي

سرې اوښتې وې، زموږ په ليدو دننه روان شو، بېرته يې شاته راوكتل، غږ يې وكړ:

- راځئ!

په زينو كې نژدې پور ته وختو، هلک مخامخ سپينه دروازه پورې وهله، لمړى خپله

ننوت، ورپسې موټروان او بيا زه.

اوږده لويه كوټه وه، سور تابوت په منځ كې ايښى و، څو تنه بنځې ترې تاو وې،

ژړل يې، هلک وړاندې تېر شو، ټكسيوان د تابوت كين لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښكې مې ونشوای درولى، پر مخ مې ښكته

راوبهېدلې، د تابوت پر ژى مې لاس وركېښود، ورته ځير شوم، هغه رښتينې وه،

ټولې خبرې يې راته رښتيا كړې وې، خو زما د باور خټه خامه وه، ما نه گڼله چې

مېروښه به وي، دروغ راته ښكارېدله.

د ننگين څهره همغه وه، همغه چې ما په فېسبوك كې ليدله، يوازې د سرو شونډو

رنگ يې بدل و، تكې سپينې اوښتې وې. رښتيا هم خلك ورباندې غولېدل، زه

ملامت نه وم، داسې نه وه لكه څلورېښت كلنه.

هېڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، يو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راگرځېد، په همدې کې وم، چې څنگه به ورسره مخامخ کېږم، هغه به څنگه ساعت وي.

نور نو د ناستو بنځو په سترگو کې پوښتنې اوښتې، زه ورباندې له ورايه پوهېدم، بنځو پوښتنه نه شواى رانه کولى او هلک خو خپل سادتوب بوخت ساتلى و. هلته د هغوى تر منځ زه ډېر پردى وم، چې په دې باندې يوازې ټکسيوان پوهېد. جامې په سره پلاستيک کې سوغات شوې وې، د ننگين پر سينه مې ورکېښودې، نورو ټولو ته يو سور پلاستيکي پاکټ ښکاره شو، رنې رنې يې را وکتلې، خو چوپټيا هېچا ماته نکره.

ټکسيوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه تر مخه زه ورپسې شوم، وره ته نژدې را په څنگ شو:

- پام دې وي، شاته به نه گورې!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ورو ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟ د ماښام اذانونه مې واورېدل، شپې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبي ځاى کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، يوه شېبه هم هلته ځورونکې ده.

په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې ټکسيوان دا مزل را لنډ کړ، غږ يې شو:

- ښاغليه، هله نو!

گامونه مې گړندي کړل، هغه له دزنه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم.

ډير په تېزۍ يې حرکت وکړ، يوه ټوټه وړاندې لاړ، موټر يې بل سړک ته وويست، وروسته يې يوې غاړې ته برېک کړ، مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه، ډير متأسف يم.

ما يوازې سر ورته وښوراوه، هغه لږ غلى پاتې شو، وروسته يې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

ما تش ورته وكتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټكسيوان يم، نه زياتی كوم او نه كمی.
- ما بيا هم د ويلو هېڅ نه درلودل، زياته يې كړه:
- ښاغلیه، تاته وايم، له دې وروسته نوره كرايه درباندي راځي، تېره كرايه خو تر همدغه ځايه وه.

شوندي مې سره بېلې كړې، ومې پوښتل:

- شو كيري؟
- څه شو كيري؟
- ژر مې جېب ته لاس كړ:
- كرايه دې؟
- تر كومه ځايه؟
- تر هوايي ډگره.

سړی حيران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟
- هو نو، دلته زما نور څوك دي؟
- هغه په پټه خوله سر پر يوه خوا كوز كړ. شوندي يې وښورېدې:
- رښتيا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوتلونو شته چې شپه پكې تېره كړم؟
- هو، هلته نژدې شته.

وروسته مې له جېبه پيسې راوويستې، ومې ويل:

- ښه، وايه شو دركړم؟
- په ارامه يې شوندي وښورېدې:

- همغسې يو پنځه سوز بل راکړه.
زه هم ونه ځنډېدم، ژر مې يو پنځه سوز له پيسو وربېل کړ، سړی ډير خوشحاله شو، دوه ځله يې مننه رانه وکړه، وروسته يې پيسې پر جېب ومنډلې او موټر يې پونده کړ.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**